Liber Secundus Paralipomenon

Cap. 1 1 Confortatus est ergo Salomon filius David in
regno suo, et Dominus Deus ejus erat cum eo, et
magnificavit eum in excelsum. 2 Præcepitque Salomon
universo Israëli, tribunis, et centurionibus, et ducibus, et
judicibus omnis Israël, et principibus familiarum : 3 et
abiit cum universa multitudine in excelsum Gabaon, ubi
erat tabernaculum fœderis Dei, quod fecit Moyses
famulus Dei in solitudine. 4 Arcam autem Dei adduxerat
David de Cariathiarim in locum quem præparaverat ei, et
ubi fixerat illi tabernaculum, hoc est, in Jerusalem.
5 Altare quoque æneum quod fabricatus fuerat Beseleel
filius Uri filii Hur, ibi erat coram tabernaculo Domini :
quod et requisivit Salomon, et omnis ecclesia.
6 Ascenditque Salomon ad altare æneum, coram
tabernaculo fœderis Domini, et obtulit in eo mille hostias.
7 Ecce autem in ipsa nocte apparuit ei Deus, dicens :
Postula quod vis, ut dem tibi. 8 Dixitque Salomon Deo : Tu
fecisti cum David patre meo misericordiam magnam, et
constituisti me regem pro eo. 9 Nunc ergo Domine Deus,
impleatur sermo tuus quem pollicitus es David patri meo :
tu enim me fecisti regem super populum tuum multum, qui
tam innumerabilis est quam pulvis terræ. 10 Da mihi
sapientiam et intelligentiam, ut ingrediar et egrediar
coram populo tuo : quis enim potest hunc populum tuum
digne, qui tam grandis est, judicare ?

11 Dixit autem Deus ad Salomonem : Quia hoc magis
placuit cordi tuo, et non postulasti divitias, et
substantiam, et gloriam, neque animas eorum qui te
oderant, sed nec dies vitæ plurimos : petisti autem
sapientiam et scientiam, ut judicare possis populum
meum super quem constitui te regem : 12 sapientia et
scientia data sunt tibi : divitias autem et substantiam et
gloriam dabo tibi, ita ut nullus in regibus nec ante te nec
post te fuerit similis tui. 13 Venit ergo Salomon ab excelso
Gabaon in Jerusalem coram tabernaculo fœderis, et

regnavit super Israël. 14 Congregavitque sibi currus et
equites, et facti sunt ei mille quadringenti currus, et
duodecim millia equitum : et fecit eos esse in urbibus
quadrigarum, et cum rege in Jerusalem. 15 Præbuitque
rex argentum et aurum in Jerusalem quasi lapides, et
cedros quasi sycomoros quæ nascuntur in campestribus
multitudine magna. 16 Adducebantur autem ei equi de
Ægypto et de Coa a negotiatoribus regis, qui ibant et
emebant pretio, 17 quadrigam equorum sexcentis
argenteis, et equum centum quinquaginta : similiter de
universis regnis Hethæorum, et a regibus Syriæ emptio
celebrabatur.

Cap. 2 1 Decrevit autem Salomon ædificare domum
nomini Domini, et palatium sibi. 2 Et numeravit
septuaginta millia virorum portantium humeris, et
octoginta millia qui cæderent lapides in montibus,
præpositosque eorum tria millia sexcentos. 3 Misit
quoque ad Hiram regem Tyri, dicens : Sicut egisti cum
David patre meo, et misisti ei ligna cedrina ut ædificaret
sibi domum, in qua et habitavit : 4 sic fac mecum ut
ædificem domum nomini Domini Dei mei, ut consecrem
eam ad adolendum incensum coram illo, et fumiganda
aromata, et ad propositionem panum sempiternam, et ad
holocautomata mane, et vespere, sabbatis quoque, et
neomeniis, et solemnitatibus Domini Dei nostri in
sempiternum, quæ mandata sunt Israëli. 5 Domus enim
quam ædificare cupio, magna est : magnus est enim Deus
noster super omnes deos. 6 Quis ergo poterit prævalere,
ut ædificet ei dignam domum ? si cælum, et cæli
cælorum, capere eum nequeunt, quantus ego sum, ut
possim ædificare ei domum ? sed ad hoc tantum, ut
adoleatur incensum coram illo. 7 Mitte ergo mihi virum
eruditum, qui noverit operari in auro, et argento, ære, et
ferro, purpura, coccino, et hyacintho : et qui sciat
sculpere cælaturas cum his artificibus quos mecum habeo
in Judæa, et Jerusalem, quos præparavit David pater
meus. 8 Sed et ligna cedrina mitte mihi, et arceuthina, et

pinea de Libano : scio enim quod servi tui noverint
cædere ligna de Libano : et erunt servi mei cum servis
tuis, 9 ut parentur mihi ligna plurima. Domus enim quam
cupio ædificare, magna est nimis, et inclyta. 10 Præterea
operariis qui cæsuri sunt ligna, servis tuis, dabo in cibaria
tritici coros viginti millia, et hordei coros totidem, et vini
viginti millia metretas, olei quoque sata viginti millia.

11 Dixit autem Hiram rex Tyri per litteras quas miserat
Salomoni : Quia dilexit Dominus populum suum, idcirco te
regnare fecit super eum. 12 Et addidit, dicens : Benedictus
Dominus Deus Israël, qui fecit cælum et terram : qui dedit
David regi filium sapientem et eruditum et sensatum
atque prudentem, ut ædificaret domum Domino, et
palatium sibi. 13 Misi ergo tibi virum prudentem et
scientissimum Hiram patrem meum, 14 filium mulieris de
filiabus Dan, cujus pater fuit Tyrius, qui novit operari in
auro, et argento, ære, et ferro, et marmore, et lignis, in
purpura quoque, et hyacintho, et bysso, et coccino : et qui
scit cælare omnem sculpturam, et adinvenire prudenter
quodcumque in opere necessarium est cum artificibus
tuis, et cum artificibus domini mei David patris tui.
15 Triticum ergo, et hordeum, et oleum, et vinum, quæ
pollicitus es, domine mi, mitte servis tuis. 16 Nos autem
cædemus ligna de Libano, quot necessaria habueris, et
applicabimus ea ratibus per mare in Joppe : tuum autem
erit transferre ea in Jerusalem. 17 Numeravit igitur
Salomon omnes viros proselytos qui erant in terra Israël,
post dinumerationem quam dinumeravit David pater ejus,
et inventi sunt centum quinquaginta millia, et tria millia
sexcenti. 18 Fecitque ex eis septuaginta millia qui humeris
onera portarent, et octoginta millia qui lapides in
montibus cæderent : tria autem millia et sexcentos
præpositos operum populi.

Cap. 3 1 Et cœpit Salomon ædificare domum Domini
in Jerusalem in monte Moria, qui demonstratus fuerat
David patri ejus, in loco quem paraverat David in area

Ornan Jebusæi. 2 Cœpit autem ædificare mense secundo,
anno quarto regni sui. 3 Et hæc sunt fundamenta quæ
jecit Salomon, ut ædificaret domum Dei : longitudinis
cubitos in mensura prima sexaginta, latitudinis cubitos
viginti. 4 Porticum vero ante frontem, quæ tendebatur in
longum juxta mensuram latitudinis domus, cubitorum
viginti : porro altitudo centum viginti cubitorum erat : et
deauravit eam intrinsecus auro mundissimo. 5 Domum
quoque majorem texit tabulis ligneis abiegnis, et laminas
auri obrizi affixit per totum : sculpsitque in ea palmas, et
quasi catenulas se invicem complectentes. 6 Stravit
quoque pavimentum templi pretiosissimo marmore,
decore multo. 7 Porro aurum erat probatissimum, de cujus
laminis texit domum, et trabes ejus, et postes, et parietes,
et ostia : et cælavit cherubim in parietibus. 8 Fecit quoque
domum Sancti sanctorum : longitudinem juxta latitudinem
domus cubitorum viginti : et latitudinem similiter viginti
cubitorum : et laminis aureis texit eam, quasi talentis
sexcentis. 9 Sed et clavos fecit aureos, ita ut singuli clavi
siclos quinquagenos appenderent : cœnacula quoque
texit auro. 10 Fecit etiam in domo Sancti sanctorum
cherubim duos, opere statuario : et texit eos auro. 11 Alæ
cherubim viginti cubitis extendebantur, ita ut una ala
haberet cubitos quinque et tangeret parietem domus : et
altera quinque cubitos habens, alam tangeret alterius
cherub. 12 Similiter cherub alterius ala, quinque habebat
cubitos, et tangebat parietem : et ala ejus altera quinque
cubitorum, alam cherub alterius contingebat. 13 Igitur alæ
utriusque cherubim expansæ erant et extendebantur per
cubitos viginti : ipsi autem stabant erectis pedibus, et
facies eorum erant versæ ad exteriorem domum. 14 Fecit
quoque velum ex hyacintho, purpura, cocco, et bysso : et
intexuit ei cherubim. 15 Ante fores etiam templi duas
columnas, quæ triginta et quinque cubitos habebant
altitudinis : porro capita earum, quinque cubitorum.
16 Necnon et quasi catenulas in oraculo, et superposuit
eas capitibus columnarum : malogranata etiam centum,
quæ catenulis interposuit. 17 Ipsas quoque columnas

posuit in vestibulo templi, unam a dextris, et alteram a
sinistris : eam quæ a dextris erat, vocavit Jachin : et quæ
ad lævam, Booz.

Cap. 4 1 Fecit quoque altare æneum viginti
cubitorum longitudinis, et viginti cubitorum latitudinis, et
decem cubitorum altitudinis. 2 Mare etiam fusile decem
cubitis a labio usque ad labium, rotundum per circuitum :
quinque cubitos habebat altitudinis, et funiculus triginta
cubitorum ambiebat gyrum ejus. 3 Similitudo quoque
boum erat subter illud, et decem cubitis quædam
extrinsecus cælaturæ, quasi duobus versibus alvum maris
circuibant. Boves autem erant fusiles : 4 et ipsum mare
super duodecim boves impositum erat, quorum tres
respiciebant ad aquilonem, et alii tres ad occidentem :
porro tres alii meridiem, et tres qui reliqui erant,
orientem, habentes mare superpositum : posteriora
autem boum erant intrinsecus sub mari. 5 Porro vastitas
ejus habebat mensuram palmi, et labium illius erat quasi
labium calicis, vel repandi lilii : capiebatque tria millia
metretas. 6 Fecit quoque conchas decem : et posuit
quinque a dextris, et quinque a sinistris, ut lavarent in eis
omnia quæ in holocaustum oblaturi erant : porro in mari
sacerdotes lavabantur. 7 Fecit autem et candelabra aurea
decem secundum speciem qua jussa erant fieri : et posuit
ea in templo, quinque a dextris, et quinque a sinistris.
8 Necnon et mensas decem : et posuit eas in templo,
quinque a dextris, et quinque a sinistris : phialas quoque
aureas centum. 9 Fecit etiam atrium sacerdotum, et
basilicam grandem : et ostia in basilica, quæ texit ære.
10 Porro mare posuit in latere dextro contra orientem ad
meridiem. 11 Fecit autem Hiram lebetes, et creagras, et
phialas : et complevit omne opus regis in domo Dei :
12 hoc est, columnas duas, et epistylia, et capita, et quasi
quædam retiacula, quæ capita tegerent super epistylia.
13 Malogranata quoque quadringenta, et retiacula duo
ita ut bini ordines malogranatorum singulis retiaculis
jungerentur, quæ protegerent epistylia, et capita

columnarum. [14] Bases etiam fecit, et conchas, quas
superposuit basibus : [15] mare unum, boves quoque
duodecim sub mari, [16] et lebetes, et creagras, et phialas.
Omnia vasa fecit Salomoni Hiram pater ejus in domo
Domini ex ære mundissimo. [17] In regione Jordanis, fudit
ea rex in argillosa terra inter Sochot et Saredatha. [18] Erat
autem multitudo vasorum innumerabilis, ita ut ignoraretur
pondus æris. [19] Fecitque Salomon omnia vasa domus Dei,
et altare aureum, et mensas, et super eas panes
propositionis : [20] candelabra quoque cum lucernis suis ut
lucerent ante oraculum juxta ritum ex auro purissimo :
[21] et florentia quædam, et lucernas, et forcipes aureos :
omnia de auro mundissimo facta sunt. [22] Thymiateria
quoque, et thuribula, et phialas, et mortariola ex auro
purissimo. Et ostia cælavit templi interioris, id est, in
Sancta sanctorum : et ostia templi forinsecus aurea.
Sicque completum est omne opus quod fecit Salomon in
domo Domini.

Cap. 5 [1] Intulit igitur Salomon omnia quæ voverat
David pater suus : argentum, et aurum, et universa vasa
posuit in thesauris domus Dei. [2] Post quæ congregavit
majores natu Israël, et cunctos principes tribuum, et
capita familiarum de filiis Israël in Jerusalem, ut
adducerent arcam fœderis Domini de civitate David, quæ
est Sion. [3] Venerunt itaque ad regem omnes viri Israël in
die solemni mensis septimi. [4] Cumque venissent cuncti
seniorum Israël, portaverunt Levitæ arcam, [5] et intulerunt
eam, et omnem paraturam tabernaculi. Porro vasa
sanctuarii, quæ erant in tabernaculo, portaverunt
sacerdotes cum Levitis. [6] Rex autem Salomon, et universus
cœtus Israël, et omnes qui fuerunt congregati ante
arcam, immolabant arietes et boves absque ullo numero :
tanta enim erat multitudo victimarum. [7] Et intulerunt
sacerdotes arcam fœderis Domini in locum suum, id est,
ad oraculum templi, in Sancta sanctorum subter alas
cherubim : [8] ita ut cherubim expanderent alas suas super
locum in quo posita erat arca, et ipsam arcam tegerent

cum vectibus suis. 9 Vectium autem quibus portabatur
arca, quia paululum longiores erant, capita parebant
ante oraculum : si vero quis paululum fuisset extrinsecus,
eos videre non poterat. Fuit itaque arca ibi usque in
præsentem diem. 10 Nihilque erat aliud in arca, nisi duæ
tabulæ quas posuerat Moyses in Horeb, quando legem
dedit Dominus filiis Israël egredientibus ex Ægypto.
11 Egressis autem sacerdotibus de sanctuario (omnes
enim sacerdotes qui ibi potuerant inveniri, sanctificati
sunt : nec adhuc in illo tempore vices et ministeriorum
ordo inter eos divisus erat), 12 tam Levitæ quam cantores,
id est, et qui sub Asaph erant, et qui sub Eman, et qui sub
Idithun, filii et fratres eorum vestiti byssinis, cymbalis, et
psalteriis, et citharis concrepabant, stantes ad orientalem
plagam altaris : et cum eis sacerdotes centum viginti
canentes tubis. 13 Igitur cunctis pariter, et tubis, et voce,
et cymbalis, et organis, et diversi generis musicorum
concinentibus, et vocem in sublime tollentibus, longe
sonitus audiebatur, ita ut cum Dominum laudare
cœpissent et dicere : Confitemini Domino quoniam bonus,
quoniam in æternum misericordia ejus : impleretur domus
Dei nube, 14 nec possent sacerdotes stare et ministrare
propter caliginem. Compleverat enim gloria Domini
domum Dei.

Cap. 6 1 Tunc Salomon ait : Dominus pollicitus est ut
habitaret in caligine : 2 ego autem ædificavi domum
nomini ejus, ut habitaret ibi in perpetuum. 3 Et convertit
rex faciem suam, et benedixit universæ multitudini Israël
(nam omnis turba stabat intenta), et ait : 4 Benedictus
Dominus Deus Israël, qui quod locutus est David patri
meo, opere complevit, dicens : 5 A die qua eduxi populum
meum de terra Ægypti, non elegi civitatem de cunctis
tribubus Israël ut ædificaretur in ea domus nomini meo,
neque elegi quemquam alium virum ut esset dux in
populo Israël : 6 sed elegi Jerusalem ut sit nomen meum
in ea, et elegi David ut constituerem eum super populum
meum Israël. 7 Cumque fuisset voluntatis David patris mei

ut ædificaret domum nomini Domini Dei Israël, 8 dixit
Dominus ad eum : Quia hæc fuit voluntas tua, ut
ædificares domum nomini meo, bene quidem fecisti
hujuscemodi habere voluntatem : 9 sed non tu ædificabis
domum : verum filius tuus, qui egredietur de lumbis tuis,
ipse ædificabit domum nomini meo. 10 Complevit ergo
Dominus sermonem suum quem locutus fuerat : et ego
surrexi pro David patre meo, et sedi super thronum Israël,
sicut locutus est Dominus : et ædificavi domum nomini
Domini Dei Israël. 11 Et posui in ea arcam in qua est
pactum Domini quod pepigit cum filiis Israël.

12 Stetit ergo coram altari Domini ex adverso universæ
multitudinis Israël, et extendit manus suas. 13 Siquidem
fecerat Salomon basim æneam, et posuerat eam in medio
basilicæ, habentem quinque cubitos longitudinis, et
quinque cubitos latitudinis, et tres cubitos altitudinis :
stetitque super eam, et deinceps flexis genibus contra
universam multitudinem Israël, et palmis in cælum
levatis, 14 ait : Domine Deus Israël, non est similis tui deus
in cælo et in terra : qui custodis pactum et misericordiam
cum servis tuis qui ambulant coram te in toto corde suo :
15 qui præstitisti servo tuo David patri meo quæcumque
locutus fueras ei : et quæ ore promiseras, opere
complesti, sicut et præsens tempus probat. 16 Nunc ergo
Domine Deus Israël, imple servo tuo patri meo David
quæcumque locutus es, dicens : Non deficiet ex te vir
coram me, qui sedeat super thronum Israël : ita tamen si
custodierint filii tui vias suas, et ambulaverint in lege
mea, sicut et tu ambulasti coram me. 17 Et nunc Domine
Deus Israël, firmetur sermo tuus quem locutus es servo tuo
David. 18 Ergone credibile est ut habitet Deus cum
hominibus super terram ? si cælum et cæli cælorum non
te capiunt, quanto magis domus ista quam ædificavi ?
19 Sed ad hoc tantum facta est, ut respicias orationem
servi tui, et obsecrationem ejus, Domine Deus meus, et
audias preces quas fundit famulus tuus coram te : 20 ut
aperias oculos tuos super domum istam diebus ac

noctibus, super locum in quo pollicitus es ut invocaretur
nomen tuum, 21 et exaudires orationem quam servus tuus
orat in eo : et exaudias preces famuli tui, et populi tui
Israël. Quicumque oraverit in loco isto, exaudi de
habitaculo tuo, id est, de cælis, et propitiare.

22 Si peccaverit quispiam in proximum suum, et jurare
contra eum paratus venerit, seque maledicto constrinxerit
coram altari in domo ista : 23 tu audies de cælo, et facies
judicium servorum tuorum, ita ut reddas iniquo viam suam
in caput proprium, et ulciscaris justum, retribuens ei
secundum justitiam suam. 24 Si superatus fuerit populus
tuus Israël ab inimicis (peccabunt enim tibi), et conversi
egerint pœnitentiam, et obsecraverint nomen tuum, et
fuerint deprecati in loco isto, 25 tu exaudies de cælo : et
propitiare peccato populi tui Israël, et reduc eos in
terram quam dedisti eis, et patribus eorum. 26 Si clauso
cælo pluvia non fluxerit propter peccata populi, et
deprecati te fuerint in loco isto, et confessi nomini tuo, et
conversi a peccatis suis, cum eos afflixeris, 27 exaudi de
cælo, Domine, et dimitte peccata servis tuis et populi tui
Israël, et doce eos viam bonam, per quam ingrediantur :
et da pluviam terræ quam dedisti populo tuo ad
possidendum. 28 Fames si orta fuerit in terra, et
pestilentia, ærugo, et aurugo, et locusta, et bruchus : et
hostes, vastatis regionibus, portas obsederint civitatis,
omnisque plaga et infirmitas presserit : 29 si quis de
populo tuo Israël fuerit deprecatus, cognoscens plagam
et infirmitatem suam, et expanderit manus suas in domo
hac, 30 tu exaudies de cælo, de sublimi scilicet habitaculo
tuo : et propitiare, et redde unicuique secundum vias
suas, quas nosti eum habere in corde suo (tu enim solus
nosti corda filiorum hominum) : 31 ut timeant te, et
ambulent in viis tuis cunctis diebus quibus vivunt super
faciem terræ quam dedisti patribus nostris. 32 Externum
quoque, qui non est de populo tuo Israël, si venerit de
terra longinqua propter nomen tuum magnum, et propter
manum tuam robustam, et brachium tuum extentum, et

adoraverit in loco isto, 33 tu exaudies de cælo firmissimo
habitaculo tuo, et facies cuncta pro quibus invocaverit te
ille peregrinus : ut sciant omnes populi terræ nomen
tuum, et timeant te sicut populus tuus Israël, et
cognoscant quia nomen tuum invocatum est super domum
hanc quam ædificavi. 34 Si egressus fuerit populus tuus ad
bellum contra adversarios suos per viam in qua miseris
eos, adorabunt te contra viam in qua civitas hæc est,
quam elegisti, et domus quam ædificavi nomini tuo, 35 tu
exaudies de cælo preces eorum, et obsecrationem : et
ulciscaris.

36 Si autem peccaverint tibi (neque enim est homo qui non
peccet), et iratus fueris eis, et tradideris hostibus, et
captivos duxerint eos in terram longinquam, vel certe
quæ juxta est, 37 et conversi in corde suo in terra ad
quam captivi ducti fuerant, egerint pœnitentiam, et
deprecati te fuerint in terra captivitatis suæ, dicentes :
Peccavimus : inique fecimus, injuste egimus : 38 et reversi
fuerint ad te in toto corde suo, et in tota anima sua, in
terra captivitatis suæ ad quam ducti sunt, adorabunt te
contra viam terræ suæ, quam dedisti patribus eorum, et
urbis quam elegisti, et domus quam ædificavi nomini tuo :
39 tu exaudies de cælo, hoc est, de firmo habitaculo tuo,
preces eorum : et facias judicium, et dimittas populo tuo,
quamvis peccatori : 40 tu es enim Deus meus : aperiantur,
quæso, oculi tui, et aures tuæ intentæ sint ad orationem
quæ fit in loco isto. 41 Nunc igitur consurge, Domine Deus,
in requiem tuam, tu et arca fortitudinis tuæ : sacerdotes
tui, Domine Deus, induantur salutem, et sancti tui
lætentur in bonis. 42 Domine Deus, ne averteris faciem
christi tui : memento misericordiarum David servi tui.

Cap. 7 1 Cumque complesset Salomon fundens
preces, ignis descendit de cælo, et devoravit holocausta
et victimas : et majestas Domini implevit domum. 2 Nec
poterant sacerdotes ingredi templum Domini, eo quod
implesset majestas Domini templum Domini. 3 Sed et

omnes filii Israël videbant descendentem ignem, et
gloriam Domini super domum : et corruentes proni in
terram super pavimentum stratum lapide, adoraverunt, et
laudaverunt Dominum, quoniam bonus, quoniam in
sæculum misericordia ejus. 4 Rex autem et omnis populus
immolabant victimas coram Domino. 5 Mactavit igitur rex
Salomon hostias, boum viginti duo millia, arietum centum
viginti millia : et dedicavit domum Dei rex, et universus
populus. 6 Sacerdotes autem stabant in officiis suis, et
Levitæ in organis carminum Domini, quæ fecit David rex
ad laudandum Dominum : Quoniam in æternum
misericordia ejus, hymnos David canentes per manus
suas : porro sacerdotes canebant tubis ante eos,
cunctusque Israël stabat. 7 Sanctificavit quoque Salomon
medium atrii ante templum Domini : obtulerat enim ibi
holocausta et adipes pacificorum : quia altare æneum
quod fecerat, non poterat sustinere holocausta et
sacrificia et adipes. 8 Fecit ergo Salomon solemnitatem in
tempore illo septem diebus, et omnis Israël cum eo,
ecclesia magna valde, ab introitu Emath usque ad
torrentem Ægypti. 9 Fecitque die octavo collectam, eo
quod dedicasset altare septem diebus, et solemnitatem
celebrasset diebus septem. 10 Igitur in die vigesimo tertio
mensis septimi, dimisit populos ad tabernacula sua,
lætantes atque gaudentes super bono quod fecerat
Dominus Davidi, et Salomoni, et Israëli populo suo.
11 Complevitque Salomon domum Domini, et domum
regis, et omnia quæ disposuerat in corde suo ut faceret in
domo Domini, et in domo sua, et prosperatus est.

12 Apparuit autem ei Dominus nocte, et ait : Audivi
orationem tuam, et elegi locum istum mihi in domum
sacrificii. 13 Si clausero cælum, et pluvia non fluxerit, et
mandavero et præcepero locustæ ut devoret terram, et
misero pestilentiam in populum meum : 14 conversus
autem populus meus, super quos invocatum est nomen
meum, deprecatus me fuerit, et exquisierit faciem meam,
et egerit pœnitentiam a viis suis pessimis : et ego

exaudiam de cælo, et propitius ero peccatis eorum, et
sanabo terram eorum. 15 Oculi quoque mei erunt aperti,
et aures meæ erectæ ad orationem ejus, qui in loco isto
oraverit. 16 Elegi enim, et sanctificavi locum istum, ut sit
nomen meum ibi in sempiternum, et permaneant oculi
mei et cor meum ibi cunctis diebus. 17 Tu quoque si
ambulaveris coram me, sicut ambulaverit David pater
tuus, et feceris juxta omnia quæ præcepi tibi, et justitias
meas judiciaque servaveris : 18 suscitabo thronum regni
tui, sicut pollicitus sum David patri tuo, dicens : Non
auferetur de stirpe tua vir qui sit princeps in Israël. 19 Si
autem aversi fueritis, et dereliqueritis justitias meas, et
præcepta mea quæ proposui vobis, et abeuntes
servieritis diis alienis, et adoraveritis eos, 20 evellam vos
de terra mea quam dedi vobis : et domum hanc, quam
sanctificavi nomini meo, projiciam a facie mea, et tradam
eam in parabolam, et in exemplum cunctis populis. 21 Et
domus ista erit in proverbium universis transeuntibus, et
dicent stupentes : Quare fecit Dominus sic terræ huic, et
domui huic ? 22 Respondebuntque : Quia dereliquerunt
Dominum Deum patrum suorum, qui eduxit eos de terra
Ægypti, et apprehenderunt deos alienos, et adoraverunt
eos, et coluerunt : idcirco venerunt super eos universa
hæc mala.

Cap. 8 1 Expletis autem viginti annis postquam
ædificavit Salomon domum Domini et domum suam,
2 civitates quas dederat Hiram Salomoni, ædificavit, et
habitare ibi fecit filios Israël. 3 Abiit quoque in Emath
Suba, et obtinuit eam. 4 Et ædificavit Palmyram in
deserto, et alias civitates munitissimas ædificavit in
Emath. 5 Exstruxitque Bethoron superiorem, et Bethoron
inferiorem, civitates muratas habentes portas et vectes et
seras : 6 Balaath etiam et omnes urbes firmissimas quæ
fuerunt Salomonis, cunctasque urbes quadrigarum, et
urbes equitum. Omnia quæcumque voluit Salomon atque
disposuit, ædificavit in Jerusalem, et in Libano, et in
universa terra potestatis suæ. 7 Omnem populum qui

derelictus fuerat de Hethæis, et Amorrhæis, et
Pherezæis, et Hevæis, et Jebusæis, qui non erant de
stirpe Israël, [8] de filiis eorum, et de posteris, quos non
interfecerant filii Israël, subjugavit Salomon in tributarios,
usque in diem hanc. [9] Porro de filiis Israël non posuit ut
servirent operibus regis : ipsi enim erant viri bellatores, et
duces primi, et principes quadrigarum et equitum ejus.
[10] Omnes autem principes exercitus regis Salomonis
fuerunt ducenti quinquaginta, qui erudiebant populum.
[11] Filiam vero Pharaonis transtulit de civitate David in
domum quam ædificaverat ei. Dixit enim rex : Non
habitabit uxor mea in domo David regis Israël, eo quod
sanctificata sit : quia ingressa est in eam arca Domini.
[12] Tunc obtulit Salomon holocausta Domino super altare
Domini, quod exstruxerat ante porticum, [13] ut per singulos
dies offerretur in eo juxta præceptum Moysi in sabbatis
et in calendis, et in festis diebus, ter per annum, id est, in
solemnitate azymorum, et in solemnitatem
hebdomadarum, et in solemnitate tabernaculorum. [14] Et
constituit juxta dispositionem David patris sui officia
sacerdotum in ministeriis suis, et Levitas in ordine suo, ut
laudarent et ministrarent coram sacerdotibus juxta ritum
uniuscujusque diei, et janitores in divisionibus suis per
portam et portam : sic enim præceperat David homo Dei.
[15] Nec prætergressi sunt de mandatis regis tam
sacerdotes quam Levitæ, ex omnibus quæ præceperat, et
in custodiis thesaurorum. [16] Omnes impensas præparatas
habuit Salomon ex eo die quo fundavit domum Domini
usque in diem quo perfecit eam. [17] Tunc abiit Salomon in
Asiongaber, et in Ailath ad oram maris Rubri, quæ est in
terra Edom. [18] Misit autem ei Hiram per manus servorum
suorum naves, et nautas gnaros maris, et abierunt cum
servis Salomonis in Ophir, tuleruntque inde quadringenta
quinquaginta talenta auri, et attulerunt ad regem
Salomonem.

Cap. 9 [1] Regina quoque Saba, cum audisset famam
Salomonis, venit ut tentaret eum in ænigmatibus in

Jerusalem, cum magnis opibus et camelis, qui portabant
aromata, et auri plurimum, gemmasque pretiosas.
Cumque venisset ad Salomonem, locuta est ei
quæcumque erant in corde suo. [2] Et exposuit ei Salomon
omnia quæ proposuerat : nec quidquam fuit, quod non
perspicuum ei fecerit. [3] Quæ postquam vidit, sapientiam
scilicet Salomonis, et domum quam ædificaverat,
[4] necnon et cibaria mensæ ejus, et habitacula servorum,
et officia ministrorum ejus, et vestimenta eorum,
pincernas quoque et vestes eorum, et victimas quas
immolabat in domo Domini : non erat præ stupore ultra in
ea spiritus. [5] Dixitque ad regem : Verus est sermo quem
audieram in terra mea de virtutibus et sapientia tua.
[6] Non credebam narrantibus donec ipsa venissem, et
vidissent oculi mei, et probassem vix medietatem
sapientiæ tuæ mihi fuisse narratam : vicisti famam
virtutibus tuis. [7] Beati viri tui, et beati servi tui, qui
assistunt coram te omni tempore, et audiunt sapientiam
tuam. [8] Sit Dominus Deus tuus benedictus, qui voluit te
ordinare super thronum suum, regem Domini Dei tui. Quia
diligit Deus Israël, et vult servare eum in æternum, idcirco
posuit te super eum regem ut facias judicia atque
justitiam. [9] Dedit autem regi centum viginti talenta auri,
et aromata multa nimis, et gemmas pretiosissimas : non
fuerunt aromata talia, ut hæc quæ dedit regina Saba regi
Salomoni.

[10] Sed et servi Hiram cum servis Salomonis attulerunt
aurum de Ophir, et ligna thyina, et gemmas
pretiosissimas : [11] de quibus fecit rex, de lignis scilicet
thyinis, gradus in domo Domini, et in domo regia, citharas
quoque, et psalteria cantoribus : numquam visa sunt in
terra Juda ligna talia. [12] Rex autem Salomon dedit
reginæ Saba cuncta quæ voluit, et quæ postulavit, et
multo plura quam attulerat ad eum : quæ reversa abiit in
terram suam cum servis suis. [13] Erat autem pondus auri
quod afferebatur Salomoni per singulos annos, sexcenta
sexaginta sex talenta auri, [14] excepta ea summa quam

legati diversarum gentium et negotiatores afferre
consueverant, omnesque reges Arabiæ, et satrapæ
terrarum, qui comportabant aurum et argentum Salomoni.
15 Fecit igitur rex Salomon ducentas hastas aureas de
summa sexcentorum aureorum, qui in singulis hastis
expendebantur : 16 trecenta quoque scuta aurea
trecentorum aureorum, quibus tegebantur singula scuta :
posuitque ea rex in armentario, quod erat consitum
nemore. 17 Fecit quoque rex solium eburneum grande, et
vestivit illud auro mundissimo. 18 Sex quoque gradus,
quibus ascendebatur ad solium, et scabellum aureum, et
brachiola duo altrinsecus, et duos leones stantes juxta
brachiola, 19 sed et alios duodecim leunculos stantes
super sex gradus ex utraque parte : non fuit tale solium in
universis regnis. 20 Omnia quoque vasa convivii regis
erant aurea, et vasa domus saltus Libani ex auro
purissimo. Argentum enim in diebus illis pro nihilo
reputabatur. 21 Siquidem naves regis ibant in Tharsis cum
servis Hiram, semel in annis tribus : et deferebant inde
aurum, et argentum, et ebur, et simias, et pavos.
22 Magnificatus est igitur Salomon super omnes reges
terræ præ divitiis et gloria. 23 Omnesque reges terrarum
desiderabant videre faciem Salomonis, ut audirent
sapientiam quam dederat Deus in corde ejus : 24 et
deferebant ei munera, vasa argentea et aurea, et vestes,
et arma, et aromata, equos, et mulos, per singulos annos.
25 Habuit quoque Salomon quadraginta millia equorum in
stabulis, et curruum equitumque duodecim millia :
constituitque eos in urbibus quadrigarum, et ubi erat rex
in Jerusalem. 26 Exercuit etiam potestatem super cunctos
reges a flumine Euphrate usque ad terram Philisthinorum,
et usque ad terminos Ægypti. 27 Tantamque copiam
præbuit argenti in Jerusalem quasi lapidum : et cedrorum
tantam multitudinem velut sycomororum quæ gignuntur in
campestribus. 28 Adducebantur autem ei equi de Ægypto,
cunctisque regionibus.

29 Reliqua autem operum Salomonis priorum et

novissimorum scripta sunt in verbis Nathan prophetæ, et
in libris Ahiæ Silonitis, in visione quoque Addo videntis
contra Jeroboam filium Nabat. [30] Regnavit autem
Salomon in Jerusalem super omnem Israël quadraginta
annis. [31] Dormivitque cum patribus suis, et sepelierunt
eum in civitate David : regnavitque Roboam filius ejus pro
eo.

Cap. 10 [1] Profectus est autem Roboam in Sichem :
illuc enim cunctus Israël convenerat ut constituerent eum
regem. [2] Quod cum audisset Jeroboam filius Nabat, qui
erat in Ægypto (fugerat quippe illuc ante Salomonem),
statim reversus est. [3] Vocaveruntque eum, et venit cum
universo Israël : et locuti sunt ad Roboam, dicentes :
[4] Pater tuus durissimo jugo nos pressit : tu leviora impera
patre tuo, qui nobis imposuit gravem servitutem, et
paululum de onere subleva, ut serviamus tibi. [5] Qui ait :
Post tres dies revertimini ad me. Cumque abiisset
populus, [6] iniit consilium cum senibus qui steterant coram
patre ejus Salomone dum adhuc viveret, dicens : Quid
datis consilii ut respondeam populo ? [7] Qui dixerunt ei : Si
placueris populo huic, et leniveris eos verbis clementibus,
servient tibi omni tempore. [8] At ille reliquit consilium
senum, et cum juvenibus tractare cœpit, qui cum eo nutriti
fuerant, et erant in comitatu illius. [9] Dixitque ad eos :
Quid vobis videtur ? vel respondere quid debeo populo
huic, qui dixit mihi : Subleva jugum quod imposuit nobis
pater tuus ? [10] At illi responderunt ut juvenes, et nutriti
cum eo in deliciis, atque dixerunt : Sic loqueris populo qui
dixit tibi : Pater tuus aggravavit jugum nostrum, tu
subleva : et sic respondebis ei : Minimus digitus meus
grossior est lumbis patris mei. [11] Pater meus imposuit
vobis grave jugum, et ego majus pondus apponam ; pater
meus cecidit vos flagellis, ego vero cædam vos
scorpionibus. [12] Venit ergo Jeroboam et universus populus
ad Roboam die tertio, sicut præceperat eis.
[13] Responditque rex dura, derelicto consilio seniorum :
[14] locutusque est juxta juvenum voluntatem : Pater meus

**grave vobis imposuit jugum, quod ego gravius faciam ;
pater meus cecidit vos flagellis, ego vero cædam vos
scorpionibus. 15 Et non acquievit populi precibus : erat
enim voluntatis Dei ut compleretur sermo ejus quem
locutus fuerat per manum Ahiæ Silonitis ad Jeroboam
filium Nabat. 16 Populus autem universus rege duriora
dicente, sic locutus est ad eum : Non est nobis pars in
David, neque hæreditas in filio Isai. Revertere in
tabernacula tua, Israël ; tu autem pasce domum tuam
David. Et abiit Israël in tabernacula sua. 17 Super filios
autem Israël qui habitabant in civitatibus Juda, regnavit
Roboam. 18 Misitque rex Roboam Aduram, qui præerat
tributis, et lapidaverunt eum filii Israël, et mortuus est :
porro rex Roboam currum festinavit ascendere, et fugit in
Jerusalem. 19 Recessitque Israël a domo David, usque ad
diem hanc.**

**Cap. 11 1 Venit autem Roboam in Jerusalem, et
convocavit universam domum Juda et Benjamin, centum
octoginta millia electorum atque bellantium, ut dimicaret
contra Israël, et converteret ad se regnum suum.
2 Factusque est sermo Domini ad Semeiam hominem Dei,
dicens : 3 Loquere ad Roboam filium Salomonis regem
Juda, et ad universum Israël, qui est in Juda et Benjamin :
4 Hæc dicit Dominus : Non ascendetis, neque pugnabitis
contra fratres vestros : revertatur unusquisque in domum
suam, quia mea hoc gestum est voluntate. Qui cum
audissent sermonem Domini, reversi sunt, nec perrexerunt
contra Jeroboam.**

**5 Habitavit autem Roboam in Jerusalem, et ædificavit
civitates muratas in Juda. 6 Exstruxitque Bethlehem, et
Etam, et Thecue, 7 Bethsur quoque, et Socho, et Odollam,
8 necnon et Geth, et Maresa, et Ziph, 9 sed et Aduram, et
Lachis, et Azeca, 10 Saraa quoque, et Ajalon, et Hebron,
quæ erant in Juda et Benjamin, civitates munitissimas.
11 Cumque clausisset eas muris, posuit in eis principes,
ciborumque horrea, hoc est, olei, et vini. 12 Sed et in**

singulis urbibus fecit armamentarium scutorum et
hastarum, firmavitque eas summa diligentia, et imperavit
super Judam et Benjamin.

13 Sacerdotes autem et Levitæ qui erant in universo
Israël, venerunt ad eum de cunctis sedibus suis,
14 relinquentes suburbana et possessiones suas, et
transeuntes ad Judam et Jerusalem : eo quod abjecisset
eos Jeroboam et posteri ejus, ne sacerdotio Domini
fungerentur. 15 Qui constituit sibi sacerdotes excelsorum,
et dæmoniorum, vitulorumque quos fecerat. 16 Sed et de
cunctis tribubus Israël, quicumque dederant cor suum ut
quærerent Dominum Deum Israël, venerunt in Jerusalem
ad immolandum victimas suas coram Domino Deo patrum
suorum. 17 Et roboraverunt regnum Juda, et
confirmaverunt Roboam filium Salomonis per tres annos :
ambulaverunt enim in viis David et Salomonis, annis
tantum tribus.

18 Duxit autem Roboam uxorem Mahalath filiam Jerimoth
filii David : Abihail quoque filiam Eliab filii Isai, 19 quæ
peperit ei filios Jehus, et Somoriam, et Zoom. 20 Post hanc
quoque accepit Maacha filiam Absalom, quæ peperit ei
Abia, et Ethai, et Ziza, et Salomith. 21 Amavit autem
Roboam Maacha filiam Absalom super omnes uxores suas
et concubinas : nam uxores decem et octo duxerat,
concubinas autem sexaginta : et genuit viginti octo filios,
et sexaginta filias. 22 Constituit vero in capite Abiam
filium Maacha ducem super omnes fratres suos : ipsum
enim regem facere cogitabat, 23 quia sapientior fuit, et
potentior super omnes filios ejus, et in cunctis finibus Juda
et Benjamin, et in universis civitatibus muratis :
præbuitque eis escas plurimas, et multas petivit uxores.

Cap. 12 1 Cumque roboratum fuisset regnum Roboam
et confortatum, dereliquit legem Domini, et omnis Israël
cum eo. 2 Anno autem quinto regni Roboam, ascendit
Sesac rex Ægypti in Jerusalem (quia peccaverant

Domino) 3 cum mille ducentis curribus, et sexaginta
millibus equitum : nec erat numerus vulgi quod venerat
cum eo ex Ægypto, Libyes scilicet, et Troglodytæ, et
Æthiopes. 4 Cepitque civitates munitissimas in Juda, et
venit usque in Jerusalem. 5 Semeias autem propheta
ingressus est ad Roboam, et principes Juda qui
congregati fuerant in Jerusalem, fugientes Sesac :
dixitque ad eos : Hæc dicit Dominus : Vos reliquistis me,
et ego reliqui vos in manu Sesac. 6 Consternatique
principes Israël et rex, dixerunt : Justus est Dominus.
7 Cumque vidisset Dominus quod humiliati essent, factus
est sermo Domini ad Semeiam, dicens : Quia humiliati
sunt, non disperdam eos, daboque eis pauxillum auxilii, et
non stillabit furor meus super Jerusalem per manum
Sesac. 8 Verumtamen servient ei, ut sciant distantiam
servitutis meæ, et servitutis regni terrarum. 9 Recessit
itaque Sesac rex Ægypti ab Jerusalem, sublatis thesauris
domus Domini et domus regis : omniaque secum tulit, et
clypeos aureos quos fecerat Salomon : 10 pro quibus fecit
rex æneos, et tradidit illos principibus scutariorum, qui
custodiebant vestibulum palatii. 11 Cumque introiret rex
domum Domini, veniebant scutarii et tollebant eos,
iterumque referebant eos ad armamentarium suum.
12 Verumtamen quia humiliati sunt, aversa est ab eis ira
Domini, nec deleti sunt penitus : siquidem et in Juda
inventa sunt opera bona. 13 Confortatus est ergo rex
Roboam in Jerusalem, atque regnavit : quadraginta
autem et unius anni erat cum regnare cœpisset, et decem
et septem annis regnavit in Jerusalem, urbe quam elegit
Dominus ut confirmaret nomen suum ibi, de cunctis
tribubus Israël : nomen autem matris ejus Naama
Ammanitis. 14 Fecit autem malum, et non præparavit cor
suum ut quæreret Dominum.

15 Opera vero Roboam prima et novissima scripta sunt in
libris Semeiæ prophetæ, et Addo videntis, et diligenter
exposita : pugnaveruntque adversum se Roboam et
Jeroboam cunctis diebus. 16 Et dormivit Roboam cum

patribus suis, sepultusque est in civitate David : et
regnavit Abia filius ejus pro eo.

Cap. 13 1 Anno octavodecimo regis Jeroboam,
regnavit Abia super Judam. 2 Tribus annis regnavit in
Jerusalem, nomenque matris ejus Michaia filia Uriel de
Gabaa : et erat bellum inter Abiam et Jeroboam.
3 Cumque iniisset Abia certamen, et haberet
bellicosissimos viros, et electorum quadringenta millia :
Jeroboam instruxit econtra aciem octingenta millia
virorum, qui et ipsi electi erant, et ad bella fortissimi.

4 Stetit ergo Abia super montem Semeron, qui erat in
Ephraim, et ait : Audi, Jeroboam, et omnis Israël. 5 Num
ignoratis quod Dominus Deus Israël dederit regnum David
super Israël in sempiternum, ipsi et filiis ejus in pactum
salis ? 6 Et surrexit Jeroboam filius Nabat, servus
Salomonis filii David, et rebellavit contra dominum suum.
7 Congregatique sunt ad eum viri vanissimi, et filii Belial,
et prævaluerunt contra Roboam filium Salomonis : porro
Roboam erat rudis, et corde pavido, nec potuit resistere
eis. 8 Nunc ergo vos dicitis quod resistere possitis regno
Domini, quod possidet per filios David, habetisque
grandem populi multitudinem, atque vitulos aureos quos
fecit vobis Jeroboam in deos. 9 Et ejecistis sacerdotes
Domini, filios Aaron, atque Levitas, et fecistis vobis
sacerdotes sicut omnes populi terrarum : quicumque
venerit, et initiaverit manum suam in tauro de bobus, et in
arietibus septem, fit sacerdos eorum qui non sunt dii.
10 Noster autem Dominus, Deus est, quem non
relinquimus, sacerdotesque ministrant Domino, de filiis
Aaron, et Levitæ sunt in ordine suo : 11 holocausta quoque
offerunt Domino per singulos dies mane et vespere, et
thymiama juxta legis præcepta confectum, et
proponuntur panes in mensa mundissima, estque apud
nos candelabrum aureum, et lucernæ ejus, ut
accendantur semper ad vesperam : nos quippe
custodimus præcepta Domini Dei nostri, quem vos

reliquistis. [12] Ergo in exercitu nostro dux Deus est, et
sacerdotes ejus, qui clangunt tubis, et resonant contra
vos : filii Israël, nolite pugnare contra Dominum Deum
patrum vestrorum, quia non vobis expedit.

[13] Hæc illo loquente, Jeroboam retro moliebatur insidias.
Cumque ex adverso hostium staret, ignorantem Judam
suo ambiebat exercitu. [14] Respiciensque Judas, vidit
instare bellum ex adverso et post tergum, et clamavit ad
Dominum, ac sacerdotes tubis canere cœperunt.
[15] Omnesque viri Juda vociferati sunt : et ecce illis
clamantibus, perterruit Deus Jeroboam, et omnem Israël
qui stabat ex adverso Abia et Juda. [16] Fugeruntque filii
Israël Judam, et tradidit eos Deus in manu eorum.
[17] Percussit ergo eos Abia et populus ejus plaga magna :
et corruerunt vulnerati ex Israël quingenta millia virorum
fortium. [18] Humiliatique sunt filii Israël in tempore illo, et
vehementissime confortati filii Juda, eo quod sperassent
in Domino Deo patrum suorum. [19] Persecutus est autem
Abia fugientem Jeroboam, et cepit civitates ejus, Bethel
et filias ejus, et Jesana cum filiabus suis, Ephron quoque
et filias ejus : [20] nec valuit ultra resistere Jeroboam in
diebus Abia : quem percussit Dominus, et mortuus est.
[21] Igitur Abia, confortato imperio suo, accepit uxores
quatuordecim : procreavitque viginti duos filios, et
sedecim filias. [22] Reliqua autem sermonum Abia,
viarumque et operum ejus, scripta sunt diligentissime in
libro Addo prophetæ.

Cap. 14 [1] Dormivit autem Abia cum patribus suis, et
sepelierunt eum in civitate David : regnavitque Asa filius
ejus pro eo, in cujus diebus quievit terra annis decem.
[2] Fecit autem Asa quod bonum et placitum erat in
conspectu Dei sui, et subvertit altaria peregrini cultus, et
excelsa. [3] Et confregit statuas, lucosque succidit : [4] et
præcepit Judæ ut quæreret Dominum Deum patrum
suorum, et faceret legem, et universa mandata : [5] et
abstulit de cunctis urbibus Juda aras et fana, et regnavit

in pace. 6 Ædificavit quoque urbes munitas in Juda, quia
quietus erat, et nulla temporibus ejus bella surrexerant,
pacem Domino largiente. 7 Dixit autem Judæ : Ædificemus
civitates istas, et vallemus muris, et roboremus turribus,
et portis, et seris, donec a bellis quieta sunt omnia, eo
quod quæsierimus Dominum Deum patrum nostrorum, et
dederit nobis pacem per gyrum. Ædificaverunt igitur, et
nullum in exstruendo impedimentum fuit. 8 Habuit autem
Asa in exercitu suo portantium scuta et hastas de Juda
trecenta millia, de Benjamin vero scutariorum et
sagittariorum ducenta octoginta millia : omnes isti viri
fortissimi.

9 Egressus est autem contra eos Zara Æthiops cum
exercitu suo, decies centena millia, et curribus trecentis :
et venit usque Maresa. 10 Porro Asa perrexit obviam ei, et
instruxit aciem ad bellum in valle Sephata, quæ est juxta
Maresa : 11 et invocavit Dominum Deum, et ait : Domine,
non est apud te ulla distantia, utrum in paucis auxilieris,
an in pluribus. Adjuva nos, Domine Deus noster : in te
enim, et in tuo nomine habentes fiduciam, venimus contra
hanc multitudinem. Domine, Deus noster tu es : non
prævaleat contra te homo. 12 Exterruit itaque Dominus
Æthiopes coram Asa et Juda : fugeruntque Æthiopes. 13 Et
persecutus est eos Asa, et populus qui cum eo erat, usque
Gerara : et ruerunt Æthiopes usque ad internecionem,
quia Domino cædente contriti sunt, et exercitu illius
præliante. Tulerunt ergo spolia multa, 14 et percusserunt
civitates omnes per circuitum Geraræ : grandis quippe
cunctos terror invaserat : et diripuerunt urbes, et multam
prædam asportaverunt. 15 Sed et caulas ovium
destruentes, tulerunt pecorum infinitam multitudinem, et
camelorum : reversique sunt in Jerusalem.

Cap. 15 1 Azarias autem filius Oded, facto in se
spiritu Dei, 2 egressus est in occursum Asa, et dixit ei :
Audite me, Asa, et omnis Juda et Benjamin : Dominus
vobiscum, quia fuistis cum eo. Si quæsieritis eum,

invenietis : si autem dereliqueritis eum, derelinquet vos.
3 Transibant autem multi dies in Israël absque Deo vero,
et absque sacerdote doctore, et absque lege. 4 Cumque
reversi fuerint in angustia sua ad Dominum Deum Israël,
et quæsierint eum, reperient eum. 5 In tempore illo, non
erit pax egredienti et ingredienti, sed terrores undique in
cunctis habitatoribus terrarum : 6 pugnavit enim gens
contra gentem, et civitas contra civitatem, quia Dominus
conturbabit eos in omni angustia. 7 Vos ergo confortamini,
et non dissolvantur manus vestræ : erit enim merces operi
vestro. 8 Quod cum audisset Asa, verba scilicet, et
prophetiam Azariæ filii Oded prophetæ, confortatus est,
et abstulit idola de omni terra Juda et de Benjamin, et ex
urbibus quas ceperat, montis Ephraim : et dedicavit
altare Domini quod erat ante porticum Domini.
9 Congregavitque universum Judam et Benjamin, et
advenas cum eis de Ephraim, et de Manasse, et de
Simeon : plures enim ad eum confugerant ex Israël,
videntes quod Dominus Deus illius esset cum eo.
10 Cumque venissent in Jerusalem mense tertio, anno
decimoquinto regni Asa, 11 immolaverunt Domino in die
illa de manubiis et præda quam adduxerant, boves
septingentos, et arietes septem millia. 12 Et intravit ex
more ad corroborandum fœdus ut quærerent Dominum
Deum patrum suorum in toto corde, et in tota anima sua.
13 Si quis autem, inquit, non quæsierit Dominum Deum
Israël, moriatur, a minimo usque ad maximum, a viro
usque ad mulierem. 14 Juraveruntque Domino voce magna
in jubilo, et in clangore tubæ, et in sonitu buccinarum,
15 omnes qui erant in Juda, cum execratione : in omni
enim corde suo juraverunt, et in tota voluntate
quæsierunt eum, et invenerunt : præstititque eis Dominus
requiem per circuitum. 16 Sed et Maacham matrem Asa
regis ex augusto deposuit imperio, eo quod fecisset in
luco simulacrum Priapi : quod omne contrivit, et in frustra
comminuens combussit in torrente Cedron. 17 Excelsa
autem derelicta sunt in Israël : attamen cor Asa erat
perfectum cunctis diebus ejus, 18 eaque quæ voverat

pater suus, et ipse, intulit in domum Domini, argentum, et
aurum, vasorumque diversam supellectilem. [19] Bellum
vero non fuit usque ad trigesimum quintum annum regni
Asa.

Cap. 16 [1] Anno autem trigesimo sexto regni ejus,
ascendit Baasa rex Israël in Judam, et muro circumdabat
Rama, ut nullus tute posset egredi et ingredi de regno
Asa. [2] Protulit ergo Asa argentum et aurum de thesauris
domus Domini, et de thesauris regis, misitque ad
Benadad regem Syriæ, qui habitabat in Damasco,
dicens : [3] Fœdus inter me et te est ; pater quoque meus et
pater tuus habuere concordiam : quam ob rem misi tibi
argentum et aurum, ut rupto fœdere quod habes cum
Baasa rege Israël, facias eum a me recedere. [4] Quo
comperto, Benadad misit principes exercituum suorum ad
urbes Israël : qui percusserunt Ahion, et Dan, et
Abelmaim, et universas urbes Nephthali muratas. [5] Quod
cum audisset Baasa, desiit ædificare Rama, et intermisit
opus suum. [6] Porro Asa rex assumpsit universum Judam,
et tulerunt lapides de Rama, et ligna quæ ædificationi
præparaverat Baasa, ædificavitque ex eis Gabaa et
Maspha. [7] In tempore illo venit Hanani propheta ad Asa
regem Juda, et dixit ei : Quia habuisti fiduciam in rege
Syriæ, et non in Domino Deo tuo, idcirco evasit Syriæ
regis exercitus de manu tua. [8] Nonne Æthiopes et Libyes
multo plures erant quadrigis, et equitibus, et multitudine
nimia, quos cum Domino credidisses, tradidit in manu
tua ? [9] Oculi enim Domini contemplantur universam
terram, et præbent fortitudinem his qui corde perfecto
credunt in eum. Stulte igitur egisti, et propter hoc ex
præsenti tempore adversum te bella consurgent.
[10] Iratusque Asa adversus videntem, jussit eum mitti in
nervum : valde quippe super hoc fuerat indignatus : et
interfecit de populo in tempore illo plurimos.

[11] Opera autem Asa prima et novissima scripta sunt in
libro regum Juda et Israël. [12] Ægrotavit etiam Asa anno

trigesimo nono regni sui, dolore pedum vehementissimo,
et nec in infirmitate sua quæsivit Dominum, sed magis in
medicorum arte confisus est. 13 Dormivitque cum patribus
suis, et mortuus est anno quadragesimo primo regni sui.
14 Et sepelierunt eum in sepulchro suo quod foderat sibi in
civitate David : posueruntque eum super lectum suum
plenum aromatibus et unguentibus meretriciis, quæ erant
pigmentariorum arte confecta, et combusserunt super
eum ambitione nimia.

Cap. 17 1 Regnavit autem Josaphat filius ejus pro eo,
et invaluit contra Israël. 2 Constituitque militum numeros
in cunctis urbibus Juda quæ erant vallatæ muris.
Præsidiaque disposuit in terra Juda, et in civitatibus
Ephraim quas ceperat Asa pater ejus. 3 Et fuit Dominus
cum Josaphat, quia ambulavit in viis David patris sui
primis : et non speravit in Baalim, 4 sed in Deo patris sui :
et perrexit in præceptis illius, et non juxta peccata Israël.
5 Confirmavitque Dominus regnum in manu ejus, et dedit
omnis Juda munera Josaphat : factæque sunt ei infinitæ
divitiæ, et multa gloria. 6 Cumque sumpsisset cor ejus
audaciam propter vias Domini, etiam excelsa et lucos de
Juda abstulit. 7 Tertio autem anno regni sui misit de
principibus suis Benhail, et Obdiam, et Zachariam, et
Nathanaël, et Michæam, ut docerent in civitatibus Juda :
8 et cum eis Levitas Semeiam, et Nathaniam, et
Zabadiam, Asaël quoque, et Semiramoth, et Jonathan,
Adoniamque et Thobiam, et Thobadoniam Levitas, et cum
eis Elisama, et Joran sacerdotes : 9 docebantque populum
in Juda, habentes librum legis Domini, et circuibant
cunctas urbes Juda, atque erudiebant populum. 10 Itaque
factus est pavor Domini super omnia regna terrarum quæ
erant per gyrum Juda, nec audebant bellare contra
Josaphat. 11 Sed et Philisthæi Josaphat munera
deferebant, et vectigal argenti : Arabes quoque
adducebant pecora, arietum septem millia septingenta,
et hircorum totidem. 12 Crevit ergo Josaphat, et
magnificatus est usque in sublime : atque ædificavit in

Juda domos ad instar turrium, urbesque muratas. 13 Et
multa opera paravit in urbibus Juda : viri quoque
bellatores et robusti erant in Jerusalem, 14 quorum iste
numerus per domos atque familias singulorum : in Juda
principes exercitus, Ednas dux, et cum eo robustissimi viri
trecenta millia. 15 Post hunc Johanan princeps, et cum eo
ducenta octoginta millia. 16 Post istum quoque Amasias
filius Zechri, consecratus Domino, et cum eo ducenta
millia virorum fortium. 17 Hunc sequebatur robustus ad
prœlia Eliada, et cum eo tenentium arcum et clypeum
ducenta millia. 18 Post istum etiam Jozabad, et cum eo
centum octoginta millia expeditorum militum. 19 Hi omnes
erant ad manum regis, exceptis aliis quos posuerat in
urbibus muratis in universo Juda.

Cap. 18 1 Fuit ergo Josaphat dives et inclytus
multum, et affinitate conjunctus est Achab.
2 Descenditque post annos ad eum in Samariam : ad cujus
adventum mactavit Achab arietes et boves plurimos, ipsi,
et populo qui venerat cum eo : persuasitque illi ut
ascenderet in Ramoth Galaad. 3 Dixitque Achab rex Israël
ad Josaphat regem Juda : Veni mecum in Ramoth Galaad.
Cui ille respondit : Ut ego, et tu : sicut populus tuus, sic et
populus meus : tecumque erimus in bello. 4 Dixitque
Josaphat ad regem Israël : Consule, obsecro,
impræsentiarum sermonem Domini. 5 Congregavit igitur
rex Israël prophetarum quadringentos viros, et dixit ad
eos : In Ramoth Galaad ad bellandum ire debemus, an
quiescere ? At illi : Ascende, inquiunt, et tradet Deus in
manu regis. 6 Dixitque Josaphat : Numquid non est hic
prophetes Domini, ut ab illo etiam requiramus ? 7 Et ait
rex Israël ad Josaphat : Est vir unus a quo possumus
quærere Domini voluntatem : sed ego odi eum, quia non
prophetat mihi bonum, sed malum omni tempore : est
autem Michæas filius Jemla. Dixitque Josaphat : Ne
loquaris, rex, hoc modo. 8 Vocavit ergo rex Israël unum de
eunuchis, et dixit ei : Voca cito Michæam filium Jemla.

9 Porro rex Israël, et Josaphat rex Juda, uterque sedebant
in solio suo, vestiti cultu regio : sedebant autem in area
juxta portam Samariæ, omnesque prophetæ
vaticinabantur coram eis. 10 Sedecias vero filius
Chanaana fecit sibi cornua ferrea, et ait : Hæc dicit
Dominus : His ventilabis Syriam, donec conteras eam.
11 Omnesque prophetæ similiter prophetabant, atque
dicebant : Ascende in Ramoth Galaad, et prosperaberis,
et tradet eos Dominus in manu regis. 12 Nuntius autem qui
ierat ad vocandum Michæam, ait illi : En verba omnium
prophetarum uno ore bona regi annuntiant : quæso ergo
te ut et sermo tuus ab eis non dissentiat, loquarisque
prospera. 13 Cui respondit Michæas : Vivit Dominus, quia
quodcumque dixerit mihi Deus meus, hoc loquar. 14 Venit
ergo ad regem. Cui rex ait : Michæa, ire debemus in
Ramoth Galaad ad bellandum, an quiescere ? Cui ille
respondit : Ascendite : cuncta enim prospera evenient, et
tradentur hostes in manus vestras. 15 Dixitque rex : Iterum
atque iterum te adjuro, ut mihi non loquaris, nisi quod
verum est in nomine Domini. 16 At ille ait : Vidi universum
Israël dispersum in montibus, sicut oves absque pastore :
et dixit Dominus : Non habent isti dominos : revertatur
unusquisque in domum suam in pace.

17 Et ait rex Israël ad Josaphat : Nonne dixi tibi quod non
prophetaret iste mihi quidquam boni, sed ea quæ mala
sunt ? 18 At ille : Idcirco, ait, audite verbum Domini : vidi
Dominum sedentem in solio suo, et omnem exercitum cæli
assistentem ei a dextris et a sinistris. 19 Et dixit Dominus :
Quis decipiet Achab regem Israël ut ascendat et corruat
in Ramoth Galaad ? Cumque diceret unus hoc modo, et
alter alio, 20 processit spiritus, et stetit coram Domino, et
ait : Ego decipiam eum. Cui Dominus : In quo, inquit,
decipies ? 21 At ille respondit : Egrediar, et ero spiritus
mendax in ore omnium prophetarum ejus. Dixitque
Dominus : Decipies, et prævalebis : egredere, et fac ita.
22 Nunc igitur, ecce Dominus dedit spiritum mendacii in
ore omnium prophetarum tuorum, et Dominus locutus est

de te mala. 23 Accessit autem Sedecias filius Chanaana,
et percussit Michææ maxillam, et ait : Per quam viam
transivit spiritus Domini a me, ut loqueretur tibi ?
24 Dixitque Michæas : Tu ipse videbis in die illo, quando
ingressus fueris cubiculum de cubiculo ut abscondaris.
25 Præcepit autem rex Israël, dicens : Tollite Michæam, et
ducite eum ad Amon principem civitatis, et ad Joas filium
Amelech. 26 Et dicetis : Hæc dicit rex : Mittite hunc in
carcerem, et date ei panis modicum, et aquæ pauxillum,
donec revertar in pace. 27 Dixitque Michæas : Si reversus
fueris in pace, non est locutus Dominus in me. Et ait :
Audite, omnes populi.

28 Igitur ascenderunt rex Israël et Josaphat rex Juda in
Ramoth Galaad. 29 Dixitque rex Israël ad Josaphat :
Mutabo habitum, et sic ad pugnam vadam : tu autem
induere vestibus tuis. Mutatoque rex Israël habitu, venit
ad bellum. 30 Rex autem Syriæ præceperat ducibus
equitatus sui, dicens : Ne pugnetis contra minimum aut
contra maximum, nisi contra solum regem Israël. 31 Itaque
cum vidissent principes equitatus Josaphat, dixerunt : Rex
Israël est iste. Et circumdederunt eum dimicantes : at ille
clamavit ad Dominum, et auxiliatus est ei, atque avertit
eos ab illo. 32 Cum enim vidissent duces equitatus quod
non esset rex Israël, reliquerunt eum. 33 Accidit autem ut
unus e populo sagittam in incertum jaceret, et percuteret
regem Israël inter cervicem et scapulas. At ille aurigæ
suo ait : Converte manum tuam, et educ me de acie, quia
vulneratus sum. 34 Et finita est pugna in die illo : porro rex
Israël stabat in curru suo contra Syros usque ad
vesperam, et mortuus est occidente sole.

Cap. 19 1 Reversus est autem Josaphat rex Juda in
domum suam pacifice in Jerusalem. 2 Cui occurrit Jehu
filius Henani videns, et ait ad eum : Impio præbes
auxilium, et his qui oderunt Dominum amicitia jungeris, et
idcirco iram quidem Domini merebaris : 3 sed bona opera
inventa sunt in te, eo quod abstuleris lucos de terra Juda,

et præparaveris cor tuum ut requireres Dominum Deum patrum tuorum.

4 Habitavit ergo Josaphat in Jerusalem, rursumque
egressus est ad populum de Bersabee usque ad montem
Ephraim, et revocavit eos ad Dominum Deum patrum
suorum. 5 Constituitque judices terræ in cunctis civitatibus
Juda munitis per singula loca, 6 et præcipiens judicibus :
Videte, ait, quid faciatis : non enim hominis exercetis
judicium, sed Domini : et quodcumque judicaveritis, in vos
redundabit. 7 Sit timor Domini vobiscum, et cum diligentia
cuncta facite : non est enim apud Dominum Deum nostrum
iniquitas, nec personarum acceptio, nec cupido munerum.
8 In Jerusalem quoque constituit Josaphat Levitas, et
sacerdotes, et principes familiarum ex Israël, ut judicium
et causam Domini judicarent habitatoribus ejus.
9 Præcepitque eis, dicens : Sic agetis in timore Domini
fideliter et corde perfecto. 10 Omnem causam quæ
venerit ad vos fratrum vestrorum, qui habitant in urbibus
suis inter cognationem et cognationem, ubicumque
quæstio est de lege, de mandato, de cæremoniis, de
justificationibus : ostendite eis, ut non peccent in
Dominum, et ne veniat ira super vos et super fratres
vestros : sic ergo agentes non peccabitis. 11 Amarias
autem sacerdos et pontifex vester in his quæ ad Deum
pertinent, præsidebit : porro Zabadias filius Ismahel, qui
est dux in domo Juda, super ea opera erit quæ ad regis
officium pertinent : habetisque magistros Levitas coram
vobis. Confortamini, et agite diligenter, et erit Dominus
vobiscum in bonis.

Cap. 20 1 Post hæc congregati sunt filii Moab et filii
Ammon, et cum eis de Ammonitis, ad Josaphat, ut
pugnarent contra eum. 2 Veneruntque nuntii, et
indicaverunt Josaphat, dicentes : Venit contra te
multitudo magna de his locis quæ trans mare sunt, et de
Syria : et ecce consistunt in Asasonthamar, quæ est
Engaddi. 3 Josaphat autem timore perterritus, totum se

contulit ad rogandum Dominum, et prædicavit jejunium
universo Juda. 4 Congregatusque est Judas ad
deprecandum Dominum : sed et omnes de urbibus suis
venerunt ad obsecrandum eum. 5 Cumque stetisset
Josaphat in medio cœtu Juda et Jerusalem, in domo
Domini ante atrium novum, 6 ait : Domine Deus patrum
nostrorum, tu es Deus in cælo, et dominaris cunctis regnis
gentium : in manu tua est fortitudo et potentia, nec
quisquam tibi potest resistere. 7 Nonne tu, Deus noster,
interfecisti omnes habitatores terræ hujus coram populo
tuo Israël, et dedisti eam semini Abraham amici tui in
sempiternum ? 8 Habitaveruntque in ea, et exstruxerunt in
illa sanctuarium nomini tuo, dicentes : 9 Si irruerint super
nos mala, gladius judicii, pestilentia, et fames, stabimus
coram domo hac in conspectu tuo, in qua invocatum est
nomen tuum : et clamabimus ad te in tribulationibus
nostris, et exaudies, salvosque facies. 10 Nunc igitur, ecce
filii Ammon, et Moab, et mons Seir, per quos non
concessisti Israël ut transirent quando egrediebantur de
Ægypto, sed declinaverunt ab eis, et non interfecerunt
illos, 11 e contrario agunt, et nituntur ejicere nos de
possessione quam tradidisti nobis. 12 Deus noster, ergo
non judicabis eos ? in nobis quidem non est tanta
fortitudo, ut possimus huic multitudini resistere, quæ irruit
super nos. Sed cum ignoremus quid agere debeamus, hoc
solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.

13 Omnis vero Juda stabat coram Domino cum parvulis, et
uxoribus, et liberis suis. 14 Erat autem Jahaziel filius
Zachariæ filii Banaiæ filii Jehiel filii Mathaniæ, Levites de
filiis Asaph, super quem factus est spiritus Domini, in
medio turbæ, 15 et ait : Attendite, omnis Juda, et qui
habitatis Jerusalem, et tu, rex Josaphat : hæc dicit
Dominus vobis : Nolite timere, nec paveatis hanc
multitudinem : non est enim vestra pugna, sed Dei.
16 Cras descendetis contra eos : ascensuri enim sunt per
clivum nomine Sis, et invenietis illos in summitate
torrentis qui est contra solitudinem Jeruel. 17 Non eritis

**vos qui dimicabitis, sed tantummodo confidenter state, et
videbitis auxilium Domini super vos, o Juda et Jerusalem :
nolite timere, nec paveatis : cras egrediemini contra eos,
et Dominus erit vobiscum. 18 Josaphat ergo, et Juda, et
omnes habitatores Jerusalem ceciderunt proni in terram
coram Domino, et adoraverunt eum. 19 Porro Levitæ de
filiis Caath et de filiis Core laudabant Dominum Deum
Israël voce magna in excelsum.**

**20 Cumque mane surrexissent, egressi sunt per desertum
Thecue : profectisque eis, stans Josaphat in medio eorum,
dixit : Audite me, viri Juda, et omnes habitatores
Jerusalem : credite in Domino Deo vestro, et securi eritis :
credite prophetis ejus, et cuncta evenient prospera.
21 Deditque consilium populo, et statuit cantores Domini
ut laudarent eum in turmis suis, et antecederent
exercitum, ac voce consona dicerent : Confitemini Domino
quoniam in æternum misericordia ejus. 22 Cumque
cœpissent laudes canere, vertit Dominus insidias eorum in
semetipsos, filiorum scilicet Ammon, et Moab, et montis
Seir, qui egressi fuerant ut pugnarent contra Judam : et
percussi sunt. 23 Namque filii Ammon et Moab
consurrexerunt adversum habitatores montis Seir, ut
interficerent et delerent eos : cumque hoc opere
perpetrassent, etiam in semetipsos versi, mutuis
concidere vulneribus. 24 Porro Juda, cum venisset ad
speculam quæ respicit solitudinem, vidit procul omnem
late regionem plenam cadaveribus, nec superesse
quemquam qui necem potuisset evadere. 25 Venit ergo
Josaphat, et omnis populus cum eo, ad detrahenda spolia
mortuorum : inveneruntque inter cadavera variam
supellectilem, vestes quoque, et vasa pretiosissima, et
diripuerunt ita ut omnia portare non possent, nec per tres
dies spolia auferre præ prædæ magnitudine. 26 Die
autem quarto congregati sunt in Valle benedictionis :
etenim quoniam ibi benedixerant Domino, vocaverunt
locum illum Vallis benedictionis usque in præsentem
diem. 27 Reversusque est omnis vir Juda, et habitatores**

Jerusalem, et Josaphat ante eos, in Jerusalem cum lætitia
magna, eo quod dedisset eis Dominus gaudium de
inimicis suis. 28 Ingressique sunt in Jerusalem cum
psalteriis, et citharis, et tubis in domum Domini. 29 Irruit
autem pavor Domini super universa regna terrarum cum
audissent quod pugnasset Dominus contra inimicos Israël.
30 Quievitque regnum Josaphat, et præbuit ei Deus
pacem per circuitum.

31 Regnavit igitur Josaphat super Judam, et erat triginta
quinque annorum cum regnare cœpisset : viginti autem et
quinque annis regnavit in Jerusalem, et nomen matris
ejus Azuba filia Selahi. 32 Et ambulavit in via patris suis
Asa, nec declinavit ab ea, faciens quæ placita erant
coram Domino. 33 Verumtamen excelsa non abstulit, et
adhuc populus non direxerat cor suum ad Dominum Deum
patrum suorum. 34 Reliqua autem gestorum Josaphat
priorum et novissimorum scripta sunt in verbis Jehu filii
Hanani, quæ digessit in libros regum Israël. 35 Post hæc
iniit amicitias Josaphat rex Juda cum Ochozia rege Israël,
cujus opera fuerunt impiissima. 36 Et particeps fuit ut
facerent naves quæ irent in Tharsis : feceruntque classem
in Asiongaber. 37 Prophetavit autem Eliezer filius Dodau
de Maresa ad Josaphat, dicens : Quia habuisti fœdus cum
Ochozia, percussit Dominus opera tua, contritæque sunt
naves, nec potuerunt ire in Tharsis.

Cap. 21 1 Dormivit autem Josaphat cum patribus suis,
et sepultus est cum eis in civitate David : regnavitque
Joram filius ejus pro eo. 2 Qui habuit fratres filios
Josaphat, Azariam, et Jahiel, et Zachariam, et Azariam,
et Michaël, et Saphatiam : omnes hi filii Josaphat regis
Juda. 3 Deditque eis pater suus multa munera argenti et
auri, et pensitationes, cum civitatibus munitissimis in
Juda : regnum autem tradidit Joram, eo quod esset
primogenitus. 4 Surrexit ergo Joram super regnum patris
sui : cumque se confirmasset, occidit omnes fratres suos
gladio, et quosdam de principibus Israël. 5 Triginta

duorum annorum erat Joram cum regnare cœpisset, et
octo annis regnavit in Jerusalem. 6 Ambulavitque in viis
regum Israël, sicut egerat domus Achab : filia quippe
Achab erat uxor ejus : et fecit malum in conspectu
Domini. 7 Noluit autem Dominus disperdere domum David
propter pactum quod inierat cum eo : et quia promiserat
ut daret ei lucernam, et filiis ejus omni tempore. 8 In
diebus illis rebellavit Edom, ne esset subditus Judæ, et
constituit sibi regem. 9 Cumque transisset Joram cum
principibus suis, et cuncto equitatu qui erat secum,
surrexit nocte, et percussit Edom, qui se circumdederat,
et omnes duces equitatus ejus. 10 Attamen rebellavit
Edom, ne esset sub ditione Juda usque ad hanc diem : eo
tempore et Lobna recessit ne esset sub manu illius.
Dereliquerat enim Dominum Deum patrum suorum :
11 insuper et excelsa fabricatus est in urbibus Juda, et
fornicari fecit habitatores Jerusalem, et prævaricari
Judam.

12 Allatæ sunt autem ei litteræ ab Elia propheta, in quibus
scriptum erat : Hæc dicit Dominus Deus David patris tui :
Quoniam non ambulasti in viis Josaphat patris tui, et in
viis Asa regis Juda, 13 sed incessisti per iter regum Israël,
et fornicari fecisti Judam et habitatores Jerusalem,
imitatus fornicationem domus Achab, insuper et fratres
tuos, domum patris tui, meliores te, occidisti : 14 ecce
Dominus percutiet te plaga magna cum populo tuo, et
filiis, et uxoribus tuis, universaque substantia tua. 15 Tu
autem ægrotabis pessimo languore uteri tui, donec
egrediantur vitalia tua paulatim per singulos dies.
16 Suscitavit ergo Dominus contra Joram spiritum
Philisthinorum, et Arabum qui confines sunt Æthiopibus :
17 et ascenderunt in terram Juda, et vastaverunt eam,
diripueruntque cunctam substantiam quæ inventa est in
domo regis, insuper et filios ejus, et uxores : nec remansit
ei filius, nisi Joachaz, qui minimus natu erat. 18 Et super
hæc omnia percussit eum Dominus alvi languore
insanabili. 19 Cumque diei succederet dies, et temporum

spatia volverentur, duorum annorum expletus est
circulus : et sic longa consumptus tabe, ita ut egereret
etiam viscera sua, languore pariter, et vita caruit.
Mortuusque est in infirmitate pessima, et non fecit ei
populus secundum morem combustionis exequias, sicut
fecerat majoribus ejus. 20 Triginta duorum annorum fuit
cum regnare cœpisset, et octo annis regnavit in
Jerusalem. Ambulavitque non recte, et sepelierunt eum in
civitate David, verumtamen non in sepulchro regum.

Cap. 22 1 Constituerunt autem habitatores Jerusalem
Ochoziam filium ejus minimum regem pro eo : omnes
enim majores natu, qui ante eum fuerant, interfecerant
latrones Arabum qui irruerant in castra : regnavitque
Ochozias filius Joram regis Juda. 2 Quadraginta duorum
annorum erat Ochozias cum regnare cœpisset, et uno
anno regnavit in Jerusalem : et nomen matris ejus Athalia
filia Amri. 3 Sed et ipse ingressus est per vias domus
Achab : mater enim ejus impulit eum ut impie ageret.
4 Fecit igitur malum in conspectu Domini, sicut domus
Achab : ipsi enim fuerunt ei consiliarii post mortem patris
sui, in interitum ejus : 5 ambulavitque in consiliis eorum. Et
perrexit cum Joram filio Achab rege Israël in bellum
contra Hazaël regem Syriæ in Ramoth Galaad :
vulneraveruntque Syri Joram. 6 Qui reversus est ut
curaretur in Jezrahel : multas enim plagas acceperat in
supradicto certamine. Igitur Ochozias filius Joram rex
Juda descendit ut inviseret Joram filium Achab in Jezrahel
ægrotantem. 7 Voluntatis quippe fuit Dei adversus
Ochoziam, ut veniret ad Joram : et cum venisset, et
egrederetur cum eo adversum Jehu filium Namsi, quem
unxit Dominus ut deleret domum Achab. 8 Cum ergo
everteret Jehu domum Achab, invenit principes Juda, et
filios fratrum Ochoziæ, qui ministrabant ei, et interfecit
illos. 9 Ipsum quoque perquirens Ochoziam, comprehendit
latitantem in Samaria : adductumque ad se, occidit : et
sepelierunt eum, eo quod esset filius Josaphat, qui
quæsierat Dominum in toto corde suo.

Nec erat ultra spes aliqua ut de stirpe quis regnaret
Ochoziæ : 10 siquidem Athalia mater ejus, videns quod
mortuus esset filius suus, surrexit, et interfecit omnem
stirpem regiam domus Joram. 11 Porro Josabeth filia regis
tulit Joas filium Ochoziæ, et furata est eum de medio
filiorum regis, cum interficerentur : absconditque eum
cum nutrice sua in cubiculo lectulorum : Josabeth autem,
quæ absconderat eum, erat filia regis Joram, uxor Jojadæ
pontificis, soror Ochoziæ : et idcirco Athalia non interfecit
eum. 12 Fuit ergo cum eis in domo Dei absconditus sex
annis, quibus regnavit Athalia super terram.

Cap. 23 1 Anno autem septimo, confortatus Jojada,
assumpsit centuriones, Azariam videlicet filium Jeroham,
et Ismahel filium Johanan, Azariam quoque filium Obed,
et Maasiam filium Adaiæ, et Elisaphat filium Zechri : et
iniit cum eis fœdus. 2 Qui circumeuntes Judam,
congregaverunt Levitas de cunctis urbibus Juda, et
principes familiarum Israël, veneruntque in Jerusalem.
3 Iniit ergo omnis multitudo pactum in domo Dei cum
rege, dixitque ad eos Jojada : Ecce filius regis regnabit,
sicut locutus est Dominus super filios David. 4 Iste est ergo
sermo quem facietis : 5 tertia pars vestrum qui veniunt ad
sabbatum, sacerdotum, et Levitarum, et janitorum erit in
portis : tertia vero pars ad domum regis : et tertia ad
portam quæ appellatur Fundamenti : omne vero reliquum
vulgus sit in atriis domus Domini. 6 Nec quispiam alius
ingrediatur domum Domini, nisi sacerdotes, et qui
ministrant de Levitis : ipsi tantummodo ingrediantur, quia
sanctificati sunt : et omne reliquum vulgus observet
custodias Domini. 7 Levitæ autem circumdent regem,
habentes singuli arma sua (et siquis alius ingressus fuerit
templum, interficiatur), sintque cum rege et intrante et
egrediente.

8 Fecerunt ergo Levitæ, et universus Juda, juxta omnia
quæ præceperat Jojada pontifex : et assumpserunt

singuli viros qui sub se erant, et veniebant per ordinem
sabbati, cum his qui impleverant sabbatum et egressuri
erant : siquidem Jojada pontifex non dimiserat abire
turmas quæ sibi per singulas hebdomadas succedere
consueverant. 9 Deditque Jojada sacerdos centurionibus
lanceas, clypeosque et peltas regis David, quas
consecraverat in domo Domini. 10 Constituitque omnem
populum tenentium pugiones a parte templi dextra,
usque ad partem templi sinistram, coram altari et templo,
per circuitum regis. 11 Et eduxerunt filium regis, et
imposuerunt ei diadema et testimonium, dederuntque in
manu ejus tenendam legem, et constituerunt eum regem :
unxit quoque illum Jojada pontifex, et filii ejus :
imprecatique sunt ei, atque dixerunt : Vivat rex. 12 Quod
cum audisset Athalia, vocem scilicet currentium atque
laudantium regem, ingressa est ad populum in templum
Domini. 13 Cumque vidisset regem stantem super gradum
in introitu, et principes, turmasque circa eum, omnemque
populum terræ gaudentem, atque clangentem tubis, et
diversi generis organis concinentem, vocemque
laudantium, scidit vestimenta sua, et ait : Insidiæ,
insidiæ. 14 Egressus autem Jojada pontifex ad centuriones
et principes exercitus, dixit eis : Educite illam extra septa
templi, et interficiatur foris gladio. Præcepitque sacerdos
ne occideretur in domo Domini, 15 et imposuerunt
cervicibus ejus manus : cumque intrasset portam equorum
domus regis, interfecerunt eam ibi.

16 Pepigit autem Jojada fœdus inter se, universumque
populum, et regem, ut esset populus Domini. 17 Itaque
ingressus est omnis populus domum Baal, et destruxerunt
eam, et altaria ac simulacra illius confregerunt : Mathan
quoque sacerdotem Baal interfecerunt ante aras.
18 Constituit autem Jojada præpositos in domo Domini sub
manibus sacerdotum et Levitarum quos distribuit David in
domo Domini, ut offerrent holocausta Domino, sicut
scriptum est in lege Moysi, in gaudio et canticis, juxta
dispositionem David. 19 Constituit quoque janitores in

portis domus Domini, ut non ingrederetur eam immundus
in omni re. [20] Assumpsitque centuriones, et fortissimos
viros, ac principes populi, et omne vulgus terræ, et
fecerunt descendere regem de domo Domini, et introire
per medium portæ superioris in domum regis, et
collocaverunt eum in solio regali. [21] Lætatusque est omnis
populus terræ, et urbs quievit : porro Athalia interfecta
est gladio.

Cap. 24 [1] Septem annorum erat Joas cum regnare
cœpisset, et quadraginta annis regnavit in Jerusalem :
nomen matris ejus Sebia de Bersabee. [2] Fecitque quod
bonum est coram Domino cunctis diebus Jojadæ
sacerdotis. [3] Accepit autem ei Jojada uxores duas, e
quibus genuit filios et filias.

[4] Post quæ placuit Joas ut instauraret domum Domini.
[5] Congregavitque sacerdotes et Levitas, et dixit eis :
Egredimini ad civitates Juda, et colligite de universo
Israël pecuniam ad sartatecta templi Dei vestri per
singulos annos, festinatoque hoc facite. Porro Levitæ
egere negligentius. [6] Vocavitque rex Jojadam principem,
et dixit ei : Quare tibi non fuit curæ, ut cogeres Levitas
inferre de Juda et de Jerusalem pecuniam quæ constituta
est a Moyse servo Domini, ut inferret eam omnis multitudo
Israël in tabernaculum testimonii ? [7] Athalia enim
impiissima, et filii ejus, destruxerunt domum Dei, et de
universis quæ sanctificata fuerant in templo Domini,
ornaverunt fanum Baalim. [8] Præcepit ergo rex, et fecerunt
arcam : posueruntque eam juxta portam domus Domini
forinsecus. [9] Et prædicatum est in Juda et Jerusalem ut
deferrent singuli pretium Domino, quod constituit Moyses
servus Dei super omnem Israël in deserto. [10] Lætatique
sunt cuncti principes, et omnis populus, et ingressi
contulerunt in arcam Domini, atque miserunt ita ut
impleretur. [11] Cumque tempus esset ut deferrent arcam
coram rege per manus Levitarum (videbant enim multam
pecuniam), ingrediebatur scriba regis, et quem primus

sacerdos constituerat, effundebantque pecuniam quæ
erat in arca, porro arcam reportabant ad locum suum :
sicque faciebant per singulos dies. Et congregata est
infinita pecunia, 12 quam dederunt rex et Jojada his qui
præerant operibus domus Domini : at illi conducebant ex
ea cæsores lapidum, et artifices operum singulorum ut
instaurarent domum Domini : fabros quoque ferri et æris,
ut quod cadere cœperat, fulciretur. 13 Egeruntque hi qui
operabantur industrie, et obducebatur parietum cicatrix
per manus eorum, ac suscitaverunt domum Domini in
statum pristinum, et firmiter eam stare fecerunt.
14 Cumque complessent omnia opera, detulerunt coram
rege et Jojada reliquam partem pecuniæ : de qua facta
sunt vasa templi in ministerium, et ad holocausta, phialæ
quoque, et cetera vasa aurea et argentea : offerebantur
holocausta in domo Domini jugiter cunctis diebus Jojadæ.
15 Senuit autem Jojada plenus dierum, et mortuus est cum
esset centum triginta annorum : 16 sepelieruntque eum in
civitate David cum regibus, eo quod fecisset bonum cum
Israël, et cum domo ejus.

17 Postquam autem obiit Jojada, ingressi sunt principes
Juda, et adoraverunt regem : qui delinitus obsequiis
eorum, acquievit eis. 18 Et dereliquerunt templum Domini
Dei patrum suorum, servieruntque lucis et sculptilibus : et
facta est ira contra Judam et Jerusalem propter hoc
peccatum. 19 Mittebatque eis prophetas ut reverterentur
ad Dominum, quos protestantes illi audire nolebant.
20 Spiritus itaque Dei induit Zachariam filium Jojadæ
sacerdotem, et stetit in conspectu populi, et dixit eis :
Hæc dicit Dominus Deus : Quare transgredimini
præceptum Domini, quod vobis non proderit, et
dereliquistis Dominum ut derelinqueret vos ? 21 Qui
congregati adversus eum, miserunt lapides juxta regis
imperium in atrio domus Domini. 22 Et non est recordatus
Joas rex misericordiæ quam feceret Jojada pater illius
secum, sed interfecit filium ejus. Qui cum moreretur, ait :
Videat Dominus, et requirat. 23 Cumque evolutus esset

annus, ascendit contra eum exercitus Syriæ : venitque in
Judam et Jerusalem, et interfecit cunctos principes
populi, atque universam prædam miserunt regi in
Damascum. 24 Et certe cum permodicus venisset numerus
Syrorum, tradidit Dominus in manibus eorum infinitam
multitudinem, eo quod dereliquissent Dominum Deum
patrum suorum : in Joas quoque ignominiosa exercuere
judicia. 25 Et abeuntes dimiserunt eum in languoribus
magnis : surrexerunt autem contra eum servi sui in
ultionem sanguinis filii Jojadæ sacerdotis, et occiderunt
eum in lectulo suo, et mortuus est : sepelieruntque eum in
civitate David, sed non in sepulchris regum. 26 Insidiati
vero sunt ei Zabad filius Semaath Ammanitidis, et
Jozabad filius Semmarith Moabitidis. 27 Porro filii ejus, ac
summa pecuniæ quæ adunata fuerat sub eo, et
instauratio domus Dei, scripta sunt diligentius in libro
regum : regnavit autem Amasias filius ejus pro eo.

Cap. 25 1 Viginti quinque annorum erat Amasias cum
regnare cœpisset, et viginti novem annis regnavit in
Jerusalem : nomen matris ejus Joadan de Jerusalem.
2 Fecitque bonum in conspectu Domini, verumtamen non
in corde perfecto. 3 Cumque roboratum sibi videret
imperium, jugulavit servos qui occiderant regem patrem
suum, 4 sed filios eorum non interfecit, sicut scriptum est
in libro legis Moysi, ubi præcepit Dominus, dicens : Non
occidentur patres pro filiis, neque filii pro patribus suis,
sed unusquisque in suo peccato morietur. 5 Congregavit
igitur Amasias Judam, et constituit eos per familias,
tribunosque et centuriones in universo Juda et Benjamin :
et recensuit a viginti annis supra, invenitque trecenta
millia juvenum qui egrederentur ad pugnam, et tenerent
hastam et clypeum : 6 mercede quoque conduxit de Israël
centum millia robustorum, centum talentis argenti. 7 Venit
autem homo Dei ad illum, et ait : O rex, ne egrediatur
tecum exercitus Israël : non est enim Dominus cum Israël,
et cunctis filiis Ephraim : 8 quod si putas in robore
exercitus bella consistere, superari te faciet Deus ab

hostibus : Dei quippe est et adjuvare, et in fugam
convertere. 9 Dixitque Amasias ad hominem Dei : Quid
ergo fiet de centum talentis, quæ dedi militibus Israël ? Et
respondit ei homo Dei : Habet Dominus unde tibi dare
possit multo his plura. 10 Separavit itaque Amasias
exercitum qui venerat ad eum ex Ephraim, ut reverteretur
in locum suum : at illi contra Judam vehementer irati,
reversi sunt in regionem suam.

11 Porro Amasias confidenter eduxit populum suum, et
abiit in vallem Salinarum, percussitque filios Seir decem
millia : 12 et alia decem millia virorum ceperunt filii Juda,
et adduxerunt ad præruptum cujusdam petræ,
præcipitaveruntque eos de summo in præceps : qui
universi crepuerunt. 13 At ille exercitus quem remiserat
Amasias ne secum iret ad prælium, diffusus est in
civitatibus Juda, a Samaria usque ad Bethoron, et
interfectis tribus millibus, diripuit prædam magnam.
14 Amasias vero post cædem Idumæorum, et allatos deos
filiorum Seir, statuit illos in deos sibi, et adorabat eos, et
illis adolebat incensum. 15 Quam ob rem iratus Dominus
contra Amasiam misit ad illum prophetam, qui diceret ei :
Cur adorasti deos qui non liberaverunt populum suum de
manu tua ? 16 Cumque hæc ille loqueretur, respondit ei :
Num consiliarius regis es ? quiesce, ne interficiam te.
Discedensque propheta : Scio, inquit, quod cogitaverit
Deus occidere te quia fecisti hoc malum, et insuper non
acquievisti consilio meo.

17 Igitur Amasias rex Juda inito pessimo consilio, misit ad
Joas filium Joachaz filii Jehu regem Israël, dicens : Veni,
videamus nos mutuo. 18 At ille remisit nuntios, dicens :
Carduus qui est in Libano misit ad cedrum Libani, dicens :
Da filiam tuam filio meo uxorem : et ecce bestiæ quæ
erant in silva Libani, transierunt, et conculcaverunt
carduum. 19 Dixisti : Percussi Edom, et idcirco erigitur cor
tuum in superbiam : sede in domo tua : cur malum
adversum te provocas, ut cadas et tu, et Juda tecum ?

[20] Noluit audire Amasias, eo quod Domini esset voluntas
ut traderetur in manus hostium propter deos Edom.
[21] Ascendit igitur Joas rex Israël, et mutuos sibi præbuere
conspectus : Amasias autem rex Juda erat in Bethsames
Juda : [22] corruitque Juda coram Israël, et fugit in
tabernacula sua. [23] Porro Amasiam regem Juda, filium
Joas filii Joachaz, cepit Joas rex Israël in Bethsames, et
adduxit in Jerusalem : destruxitque murum ejus a porta
Ephraim usque ad portam anguli quadringentis cubitis.
[24] Omne quoque aurum et argentum, et universa vasa
quæ repererat in domo Dei, et apud Obededom in
thesauris etiam domus regiæ, necnon et filios obsidum,
reduxit in Samariam. [25] Vixit autem Amasias filius Joas
rex Juda, postquam mortuus est Joas filius Joachaz rex
Israël, quindecim annis. [26] Reliqua autem sermonum
Amasiæ priorum et novissimorum scripta sunt in libro
regum Juda et Israël. [27] Qui postquam recessit a Domino,
tetenderunt ei insidias in Jerusalem. Cumque fugisset in
Lachis, miserunt, et interfecerunt eum ibi.
[28] Reportantesque super equos, sepelierunt eum cum
patribus suis in civitate David.

Cap. 26 [1] Omnis autem populus Juda filium ejus
Oziam, annorum sedecim, constituit regem pro Amasia
patre suo. [2] Ipse ædificavit Ailath, et restituit eam ditioni
Juda, postquam dormivit rex cum patribus suis. [3] Sedecim
annorum erat Ozias cum regnare cœpisset, et
quinquaginta duobus annis regnavit in Jerusalem : nomen
matris ejus Jechelia de Jerusalem. [4] Fecitque quod erat
rectum in oculis Domini, juxta omnia quæ fecerat Amasias
pater ejus. [5] Et exquisivit Dominum in diebus Zachariæ
intelligentis et videntis Deum : cumque requireret
Dominum, direxit eum in omnibus. [6] Denique egressus est,
et pugnavit contra Philisthiim, et destruxit murum Geth, et
murum Jabniæ, murumque Azoti : ædificavit quoque
oppida in Azoto et in Philisthiim. [7] Et adjuvit eum Deus
contra Philisthiim, et contra Arabes qui habitabant in
Gurbaal, et contra Ammonitas. [8] Appendebantque

Ammonitæ munera Oziæ : et divulgatum est nomen ejus
usque ad introitum Ægypti propter crebras victorias.
9 Ædificavitque Ozias turres in Jerusalem super portam
anguli, et super portam vallis, et reliquas in eodem muri
latere, firmavitque eas. 10 Exstruxit etiam turres in
solitudine, et effodit cisternas plurimas, eo quod haberet
multa pecora tam in campestribus quam in eremi
vastitate : vineas quoque habuit et vinitores, in montibus
et in Carmelo : erat quippe homo agriculturæ deditus.
11 Fuit autem exercitus bellatorum ejus, qui procedebant
ad prælia sub manu Jehiel scribæ, Maasiæque doctoris,
et sub manu Hananiæ, qui erat de ducibus regis.
12 Omnisque numerus principum per familias, virorum
fortium duorum millium sexcentorum. 13 Et sub eis
universus exercitus trecentorum et septem millium
quingentorum, qui erant apti ad bella, et pro rege contra
adversarios dimicabant. 14 Præparavit quoque eis Ozias,
id est, cuncto exercitui, clypeos, et hastas, et galeas, et
loricas, arcusque et fundas ad jaciendos lapides. 15 Et
fecit in Jerusalem diversi generis machinas, quas in
turribus collocavit et in angulis murorum, ut mitterent
sagittas, et saxa grandia : egressumque est nomen ejus
procul, eo quod auxiliaretur ei Dominus, et corroborasset
illum.

16 Sed cum roboratus esset, elevatum est cor ejus in
interitum suum, et neglexit Dominum Deum suum :
ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum
super altare thymiamatis. 17 Statimque ingressus post
eum Azarias sacerdos, et cum eo sacerdotes Domini
octoginta, viri fortissimi, 18 restiterunt regi, atque
dixerunt : Non est tui officii, Ozia, ut adoleas incensum
Domino, sed sacerdotum, hoc est, filiorum Aaron, qui
consecrati sunt ad hujuscemodi ministerium : egredere de
sanctuario, ne contempseris : quia non reputabitur tibi in
gloriam hoc a Domino Deo. 19 Iratusque Ozias, tenens in
manu thuribulum ut adoleret incensum, minabatur
sacerdotibus. Statimque orta est lepra in fronte ejus

coram sacerdotibus, in domo Domini super altare
thymiamatis. [20] Cumque respexisset eum Azarias
pontifex, et omnes reliqui sacerdotes, viderunt lepram in
fronte ejus, et festinato expulerunt eum. Sed et ipse
perterritus, acceleravit egredi, eo quod sensisset illico
plagam Domini. [21] Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad
diem mortis suæ, et habitavit in domo separata plenus
lepra, ob quam ejectus fuerat de domo Domini. Porro
Joatham filius ejus rexit domum regis, et judicabat
populum terræ. [22] Reliqua autem sermonum Oziæ
priorum et novissimorum scripsit Isaias filius Amos
propheta. [23] Dormivitque Ozias cum patribus suis, et
sepelierunt eum in agro regalium sepulchrorum, eo quod
esset leprosus : regnavitque Joatham filius ejus pro eo.

Cap. 27 [1] Viginti quinque annorum erat Joatham cum
regnare cœpisset, et sedecim annis regnavit in
Jerusalem : nomen matris ejus Jerusa filia Sadoc.
[2] Fecitque quod rectum erat coram Domino, juxta omnia
quæ fecerat Ozias pater suus, excepto quod non est
ingressus templum Domini : et adhuc populus
delinquebat. [3] Ipse ædificavit portam domus Domini
excelsam, et in muro Ophel multa construxit. [4] Urbes
quoque ædificavit in montibus Juda, et in saltibus castella
et turres. [5] Ipse pugnavit contra regem filiorum Ammon,
et vicit eos, dederuntque ei filii Ammon in tempore illo
centum talenta argenti, et decem millia coros tritici, ac
totidem coros hordei : hæc ei præbuerunt filii Ammon in
anno secundo et tertio. [6] Corroboratusque est Joatham,
eo quod direxisset vias suas coram Domino Deo suo.
[7] Reliqua autem sermonum Joatham, et omnes pugnæ
ejus et opera, scripta sunt in libro regum Israël et Juda.
[8] Viginti quinque annorum erat cum regnare cœpisset, et
sedecim annis regnavit in Jerusalem. [9] Dormivitque
Joatham cum patribus suis, et sepelierunt eum in civitate
David : et regnavit Achaz filius ejus pro eo.

**Cap. 28 1 Viginti annorum erat Achaz cum regnare
cœpisset, et sedecim annis regnavit in Jerusalem. Non
fecit rectum in conspectu Domini sicut David pater ejus,
2 sed ambulavit in viis regum Israël, insuper et statuas
fudit Baalim. 3 Ipse est qui adolevit incensum in valle
Benennom, et lustravit filios suos in igne juxta ritum
gentium quas interfecit Dominus in adventu filiorum
Israël. 4 Sacrificabat quoque, et thymiama succendebat in
excelsis, et in collibus, et sub omni ligno frondoso.
5 Tradiditque eum Dominus Deus ejus in manu regis
Syriæ, qui percussit eum, magnamque prædam cepit de
ejus imperio, et adduxit in Damascum : manibus quoque
regis Israël traditus est, et percussus plaga grandi.
6 Occiditque Phacee filius Romeliæ, de Juda centum
viginti millia in die uno, omnes viros bellatores : eo quod
reliquissent Dominum Deum patrum suorum. 7 Eodem
tempore occidit Zechri, vir potens ex Ephraim, Maasiam
filium regis, et Ezricam ducem domus ejus, Elcanam
quoque secundum a rege. 8 Ceperuntque filii Israël de
fratribus suis ducenta millia mulierum, puerorum, et
puellarum, et infinitam prædam : pertuleruntque eam in
Samariam. 9 Ea tempestate erat ibi propheta Domini,
nomine Oded : qui egressus obviam exercitui venienti in
Samariam, dixit eis : Ecce iratus Dominus Deus patrum
vestrorum contra Juda, tradidit eos in manibus vestris, et
occidistis eos atrociter, ita ut ad cælum pertingeret
vestra crudelitas. 10 Insuper filios Juda et Jerusalem vultis
vobis subjicere in servos et ancillas : quod nequaquam
facto opus est : peccastis enim super hoc Domino Deo
vestro. 11 Sed audite consilium meum, et reducite captivos
quos adduxistis de fratribus vestris, quia magnus furor
Domini imminet vobis. 12 Steterunt itaque viri de
principibus filiorum Ephraim, Azarias filius Johanan,
Barachias filius Mosollamoth, Ezechias filius Sellum, et
Amasa filius Adali, contra eos qui veniebant de prælio,
13 et dixerunt eis : Non introducetis huc captivos, ne
peccemus Domino. Quare vultis adjicere super peccata
nostra, et vetera cumulare delicta ? grande quippe**

peccatum est, et ira furoris Domini imminet super Israël.
14 Dimiseruntque viri bellatores prædam, et universa quæ
ceperant, coram principibus, et omni multitudine.
15 Steteruntque viri quos supra memoravimus, et
apprehendentes captivos, omnesque qui nudi erant,
vestierunt de spoliis : cumque vestissent eos, et
calceassent, et refecissent cibo ac potu, unxissentque
propter laborem, et adhibuissent eis curam : quicumque
ambulare non poterant, et erant imbecillo corpore,
imposuerunt eos jumentis, et adduxerunt Jericho
civitatem palmarum ad fratres eorum, ipsique reversi sunt
in Samariam.

16 Tempore illo misit rex Achaz ad regem Assyriorum,
postulans auxilium. 17 Veneruntque Idumæi, et
percusserunt multos ex Juda, et ceperunt prædam
magnam. 18 Philisthiim quoque diffusi sunt per urbes
campestres, et ad meridiem Juda : ceperuntque
Bethsames, et Ajalon, et Gaderoth, Socho quoque, et
Thamnan, et Gamzo, cum viculis suis, et habitaverunt in
eis. 19 Humiliaverat enim Dominus Judam propter Achaz
regem Juda, eo quod nudasset eum auxilio, et contemptui
habuisset Dominum. 20 Adduxitque contra eum
Thelgathphalnasar regem Assyriorum, qui et afflixit eum,
et nullo resistente vastavit. 21 Igitur Achaz, spoliata domo
Domini, et domo regum ac principum, dedit regi
Assyriorum munera, et tamen nihil ei profuit. 22 Insuper et
tempore angustiæ suæ auxit contemptum in Dominum,
ipse per se rex Achaz, 23 immolavit diis Damasci victimas
percussoribus suis, et dixit : Dii regum Syriæ auxiliantur
eis, quos ego placabo hostiis, et aderunt mihi : cum e
contrario ipsi fuerint ruinæ ei, et universo Israël.
24 Direptis itaque Achaz omnibus vasis domus Dei, atque
confractis, clausit januas templi Dei, et fecit sibi altaria in
universis angulis Jerusalem. 25 In omnibus quoque urbibus
Juda exstruxit aras ad cremandum thus, atque ad
iracundiam provocavit Dominum Deum patrum suorum.
26 Reliqua autem sermonum ejus, et omnium operum

suorum priorum et novissimorum, scripta sunt in libro
regum Juda et Israël. [27] Dormivitque Achaz cum patribus
suis, et sepelierunt eum in civitate Jerusalem : neque
enim receperunt eum in sepulchra regum Israël.
Regnavitque Ezechias filius ejus pro eo.

Cap. 29 [1] Igitur Ezechias regnare cœpit, cum viginti
quinque esset annorum, et viginti novem annis regnavit in
Jerusalem : nomen matris ejus Abia filia Zachariæ.
[2] Fecitque quod erat placitum in conspectu Domini, juxta
omnia quæ fecerat David pater ejus. [3] Ipse, anno et
mense primo regni sui, aperuit valvas domus Domini, et
instauravit eas. [4] Adduxitque sacerdotes atque Levitas, et
congregavit eos in plateam orientalem. [5] Dixitque ad
eos : Audite me, Levitæ, et sanctificamini : mundate
domum Domini Dei patrum vestrorum, et auferte omnem
immunditiam de sanctuario. [6] Peccaverunt patres nostri,
et fecerunt malum in conspectu Domini Dei nostri,
derelinquentes eum : averterunt facies suas a
tabernaculo Domini, et præbuerunt dorsum. [7] Clauserunt
ostia quæ erant in porticu, et extinxerunt lucernas,
incensumque non adoleverunt, et holocausta non
obtulerunt in sanctuario Deo Israël. [8] Concitatus est
itaque furor Domini super Judam et Jerusalem,
tradiditque eos in commotionem, et in interitum, et in
sibilum, sicut ipsi cernitis oculis vestris. [9] En corruerunt
patres nostri gladiis : filii nostri, et filiæ nostræ, et
conjuges captivæ ductæ sunt propter hoc scelus. [10] Nunc
ergo placet mihi ut ineamus fœdus cum Domino Deo
Israël, et avertet a nobis furorem iræ suæ. [11] Filii mei,
nolite negligere : vos elegit Dominus ut stetis coram eo, et
ministretis illi, colatisque eum, et cremetis ei incensum.

[12] Surrexerunt ergo Levitæ : Mahath filius Amasai, et Joël
filius Azariæ de filiis Caath : porro de filiis Merari, Cis
filius Abdi, et Azarias filius Jalaleel. De filiis autem
Gersom, Joah filius Zemma, et Eden filius Joah. [13] At vero
de filiis Elisaphan, Samri, et Jahiel. De filiis quoque

Asaph, Zacharias, et Mathanias : 14 necnon de filiis
Heman, Jahiel, et Semei : sed et de filiis Idithun, Semeias,
et Oziel. 15 Congregaveruntque fratres suos, et
sanctificati sunt, et ingressi sunt juxta mandatum regis et
imperium Domini, ut expiarent domum Dei. 16 Sacerdotes
quoque ingressi templum Domini ut sanctificarent illud,
extulerunt omnem immunditiam quam intro repererant in
vestibulo domus Domini : quam tulerunt Levitæ, et
asportaverunt ad torrentem Cedron foras. 17 Cœperunt
autem prima die mensis primi mundare, et in die octavo
ejusdem mensis ingressi sunt porticum templi Domini,
expiaveruntque templum diebus octo, et in die
sextadecima mensis ejusdem, quod cœperant,
impleverunt. 18 Ingressi quoque sunt ad Ezechiam regem,
et dixerunt ei : Sanctificavimus omnem domum Domini, et
altare holocausti, vasaque ejus, necnon et mensam
propositionis cum omnibus vasis suis, 19 cunctamque
templi supellectilem, quam polluerat rex Achaz in regno
suo, postquam prævaricatus est : et ecce exposita sunt
omnia coram altare Domini.

20 Consurgensque diluculo Ezechias rex, adunavit omnes
principes civitatis, et ascendit in domum Domini :
21 obtuleruntque simul tauros septem, et arietes septem,
agnos septem, et hircos septem pro peccato, pro regno,
pro sanctuario, pro Juda : dixitque sacerdotibus filiis
Aaron, ut offerrent super altare Domini. 22 Mactaverunt
igitur tauros, et susceperunt sanguinem sacerdotes, et
fuderunt illum super altare : mactaverunt etiam arietes,
et illorum sanguinem super altare fuderunt,
immolaveruntque agnos, et fuderunt super altare
sanguinem. 23 Applicuerunt hircos pro peccato coram
rege, et universa multitudine, imposueruntque manus
suas super eos : 24 et immolaverunt illos sacerdotes, et
asperserunt sanguinem eorum coram altare pro piaculo
universi Israëlis : pro omni quippe Israël præceperat rex
ut holocaustum fieret, et pro peccato. 25 Constituit
quoque Levitas in domo Domini cum cymbalis, et

psalteriis, et citharis secundum dispositionem David
regis, et Gad videntis, et Nathan prophetæ : siquidem
Domini præceptum fuit per manum prophetarum ejus.
26 Steteruntque Levitæ tenentes organa David, et
sacerdotes tubas. 27 Et jussit Ezechias ut offerrent
holocausta super altare : cumque offerrentur holocausta,
cœperunt laudes canere Domino, et clangere tubis, atque
in diversis organis quæ David rex Israël præparaverat,
concrepare. 28 Omni autem turba adorante, cantores, et ii
qui tenebant tubas, erant in officio suo donec compleretur
holocaustum. 29 Cumque finita esset oblatio, incurvatus
est rex, et omnes qui erant cum eo, et adoraverunt.
30 Præcepitque Ezechias et principes Levitis, ut laudarent
Dominum sermonibus David, et Asaph videntis : qui
laudaverunt eum magna lætitia, et incurvato genu
adoraverunt.

31 Ezechias autem etiam hæc addidit : Implestis manus
vestras Domino : accedite, et offerte victimas et laudes in
domo Domini. Obtulit ergo universa multitudo hostias, et
laudes, et holocausta, mente devota. 32 Porro numerus
holocaustorum quæ obtulit multitudo, hic fuit : tauros
septuaginta, arietes centum, agnos ducentos.
33 Sanctificaveruntque Domino boves sexcentos, et oves
tria millia. 34 Sacerdotes vero pauci erant, nec poterant
sufficere ut pelles holocaustorum detraherent : unde et
Levitæ fratres eorum adjuverunt eos, donec impleretur
opus, et sanctificarentur antistites : Levitæ quippe
faciliori ritu sanctificantur quam sacerdotes. 35 Fuerunt
ergo holocausta plurima, adipes pacificorum, et libamina
holocaustorum : et completus est cultus domus Domini.
36 Lætatusque est Ezechias et omnis populus, eo quod
ministerium Domini esset expletum : de repente quippe
hoc fieri placuerat.

Cap. 30 1 Misit quoque Ezechias ad omnem Israël et
Judam : scripsitque epistolas ad Ephraim et Manassen ut
venirent ad domum Domini in Jerusalem, et facerent

Phase Domino Deo Israël. 2 Inito ergo consilio regis et
principum, et universi cœtus Jerusalem, decreverunt ut
facerent Phase mense secundo. 3 Non enim potuerant
facere in tempore suo, quia sacerdotes qui possent
sufficere, sanctificati non fuerant, et populus nondum
congregatus fuerat in Jerusalem. 4 Placuitque sermo regi,
et omni multitudini. 5 Et decreverunt ut mitterent nuntios
in universum Israël, de Bersabee usque Dan, ut venirent,
et facerent Phase Domino Deo Israël in Jerusalem : multi
enim non fecerant sicut lege præscriptum est.

6 Perrexeruntque cursores cum epistolis ex regis imperio,
et principum ejus, in universum Israël et Judam, juxta id
quod rex jusserat, prædicantes : Filii Israël, revertimini ad
Dominum Deum Abraham, et Isaac, et Israël : et
revertetur ad reliquias quæ effugerunt manum regis
Assyriorum. 7 Nolite fieri sicut patres vestri et fratres, qui
recesserunt a Domino Deo patrum suorum, qui tradidit
eos in interitum, ut ipsi cernitis. 8 Nolite indurare cervices
vestras, sicut patres vestri : tradite manus Domino, et
venite ad sanctuarium ejus quod sanctificavit in
æternum : servite Domino Deo patrum vestrorum, et
avertetur a vobis ira furoris ejus. 9 Si enim vos reversi
fueritis ad Dominum, fratres vestri et filii habebunt
misericordiam coram dominis suis, qui illos duxerunt
captivos, et revertentur in terram hanc : pius enim et
clemens est Dominus Deus vester, et non avertet faciem
suam a vobis, si reversi fueritis ad eum. 10 Igitur cursores
pergebant velociter de civitate in civitatem per terram
Ephraim et Manasse usque ad Zabulon, illis irridentibus
et subsannantibus eos. 11 Attamen quidam viri ex Aser, et
Manasse, et Zabulon acquiescentes consilio, venerunt
Jerusalem. 12 In Juda vero facta est manus Domini ut
daret eis cor unum, ut facerent juxta præceptum regis et
principum verbum Domini. 13 Congregatique sunt in
Jerusalem populi multi ut facerent solemnitatem
azymorum, in mense secundo : 14 et surgentes
destruxerunt altaria quæ erant in Jerusalem, atque

universa in quibus idolis adolebatur incensum, subvertentes, projecerunt in torrentem Cedron.

15 Immolaverunt autem Phase quartadecima die mensis secundi. Sacerdotes quoque atque Levitæ tandem sanctificati, obtulerunt holocausta in domo Domini :
16 steteruntque in ordine suo juxta dispositionem et legem Moysi hominis Dei : sacerdotes vero suscipiebant effundendum sanguinem de manibus Levitarum, 17 eo
quod multa turba sanctificata non esset : et idcirco immolarent Levitæ Phase his qui non occurrerant sanctificari Domino. 18 Magna etiam pars populi de
Ephraim, et Manasse, et Issachar, et Zabulon, quæ sanctificata non fuerat, comedit Phase non juxta quod scriptum est : et oravit pro eis Ezechias, dicens : Dominus bonus propitiabitur 19 cunctis, qui in toto corde requirunt
Dominum Deum patrum suorum : et non imputabit eis quod minus sanctificati sunt. 20 Quem exaudivit Dominus,
et placatus est populo. 21 Feceruntque filii Israël, qui
inventi sunt in Jerusalem, solemnitatem azymorum septem diebus in lætitia magna, laudantes Dominum per singulos dies : Levitæ quoque et sacerdotes per organa quæ suo officio congruebant. 22 Et locutus est Ezechias ad
cor omnium Levitarum qui habebant intelligentiam bonam super Domino : et comederunt septem diebus solemnitatis, immolantes victimas pacificorum, et laudantes Dominum Deum patrum suorum. 23 Placuitque
universæ multitudini ut celebrarent etiam alios dies septem : quod et fecerunt cum ingenti gaudio. 24 Ezechias
enim rex Juda præbuerat multitudini mille tauros, et septem millia ovium : principes vero dederant populo tauros mille, et oves decem millia : sanctificata est ergo sacerdotum plurima multitudo. 25 Et hilaritate perfusa
omnis turba Juda, tam sacerdotum et Levitarum, quam universæ frequentiæ quæ venerat ex Israël : proselytorum quoque de terra Israël, et habitantium in Juda. 26 Factaque est grandis celebritas in Jerusalem,
qualis a diebus Salomonis filii David regis Israël in ea

urbe non fuerat. 27 Surrexerunt autem sacerdotes atque
Levitæ benedicentes populo : et exaudita est vox eorum,
pervenitque oratio in habitaculum sanctum cæli.

Cap. 31 1 Cumque hæc fuissent rite celebrata,
egressus est omnis Israël qui inventus fuerat in urbibus
Juda, et fregerunt simulacra, succideruntque lucos,
demoliti sunt excelsa, et altaria destruxerunt, non solum
de universo Juda et Benjamin, sed et de Ephraim quoque
et Manasse, donec penitus everterent : reversique sunt
omnes filii Israël in possessiones et civitates suas.
2 Ezechias autem constituit turmas sacerdotales et
Leviticas per divisiones suas, unumquemque in officio
proprio, tam sacerdotum videlicet quam Levitarum, ad
holocausta et pacifica, ut ministrarent et confiterentur,
canerentque in portis castrorum Domini. 3 Pars autem
regis erat, ut de propria ejus substantia offerretur
holocaustum, mane semper et vespere : sabbatis quoque,
et calendis, et solemnitatibus ceteris, sicut scriptum est in
lege Moysi. 4 Præcepit etiam populo habitantium
Jerusalem ut darent partes sacerdotibus et Levitis, ut
possent vacare legi Domini. 5 Quod cum percrebruisset in
auribus multitudinis, plurimas obtulere primitias filii Israël
frumenti, vini, et olei : mellis quoque, et omnium quæ
gignit humus, decimas obtulerunt. 6 Sed et filii Israël et
Juda qui habitabant in urbibus Juda, obtulerunt decimas
boum et ovium, decimasque sanctorum quæ voverant
Domino Deo suo : atque universa portantes, fecerunt
acervos plurimos. 7 Mense tertio cœperunt acervorum
jacere fundamenta, et mense septimo compleverunt eos.
8 Cumque ingressi fuissent Ezechias et principes ejus,
viderunt acervos, et benedixerunt Domino ac populo
Israël. 9 Interrogavitque Ezechias sacerdotes et Levitas,
cur ita jacerent acervi. 10 Respondit illi Azarias sacerdos
primus de stirpe Sadoc, dicens : Ex quo cœperunt offerri
primitiæ in domo Domini, comedimus, et saturati sumus,
et remanserunt plurima, eo quod benedixerit Dominus
populo suo : reliquarum autem copia est ista, quam

cernis. [11] Præcepit igitur Ezechias ut præpararent horrea in domo Domini. Quod cum fecissent, [12] intulerunt tam primitias quam decimas, et quæcumque voverant, fideliter. Fuit autem præfectus eorum Chonenias Levita, et Semei frater ejus secundus, [13] post quem Jahiel, et Azarias, et Nahath, et Asaël, et Jerimoth, Jozabad quoque, et Eliel, et Jesmachias, et Mahath, et Banaias, præpositi sub manibus Choneniæ et Semei fratris ejus, ex imperio Ezechiæ regis et Azariæ pontificis domus Dei, ad quos omnia pertinebant. [14] Core vero filius Jemna Levites, et janitor orientalis portæ, præpositus erat iis quæ sponte offerebantur Domino, primitiisque et consecratis in Sancta sanctorum. [15] Et sub cura ejus Eden, et Benjamin, Jesue, et Semeias, Amarias quoque, et Sechenias in civitatibus sacerdotum, ut fideliter distribuerent fratribus suis partes, minoribus atque majoribus : [16] exceptis maribus ab annis tribus et supra, cunctis qui ingrediebantur templum Domini, et quidquid per singulos dies conducebat in ministerio, atque observationibus juxta divisiones suas, [17] sacerdotibus per familias, et Levitis a vigesimo anno et supra, per ordines et turmas suas, [18] universæque multitudini tam uxoribus quam liberis eorum utriusque sexus, fideliter cibi de his quæ sanctificata fuerant, præbebantur. [19] Sed et filiorum Aaron per agros, et suburbana urbium singularum, dispositi erant viri, qui partes distribuerent universo sexui masculino de sacerdotibus et Levitis. [20] Fecit ergo Ezechias universa quæ diximus in omni Juda : operatusque est bonum et rectum, et verum coram Domino Deo suo, [21] in universa cultura ministerii domus Domini, juxta legem et cæremonias, volens requirere Deum suum in toto corde suo : fecitque, et prosperatus est.

Cap. 32 [1] Post quæ et hujuscemodi veritatem, venit Sennacherib rex Assyriorum, et ingressus Judam, obsedit civitates munitas, volens eas capere. [2] Quod cum vidisset Ezechias, venisse scilicet Sennacherib, et totum belli

impetum verti contra Jerusalem, 3 inito cum principibus
consilio, virisque fortissimis, ut obturarent capita fontium
qui erant extra urbem : et hoc omnium decernente
sententia, 4 congregavit plurimam multitudinem, et
obturaverunt cunctos fontes, et rivum qui fluebat in medio
terræ, dicentes : Ne veniant reges Assyriorum, et
inveniant aquarum abundantiam. 5 Ædificavit quoque,
agens industrie, omnem murum qui fuerat dissipatus, et
exstruxit turres desuper, et forinsecus alterum murum :
instauravitque Mello in civitate David, et fecit universi
generis armaturam et clypeos : 6 constituitque principes
bellatorum in exercitu, et convocavit universos in platea
portæ civitatis, ac locutus est ad cor eorum, dicens :
7 Viriliter agite, et confortamini : nolite timere, nec
paveatis regem Assyriorum, et universam multitudinem
quæ est cum eo : multo enim plures nobiscum sunt, quam
cum illo. 8 Cum illo enim est brachium carneum : nobiscum
Dominus Deus noster, qui auxiliator est noster, pugnatque
pro nobis. Confortatusque est populus hujuscemodi verbis
Ezechiæ regis Juda.

9 Quæ postquam gesta sunt, misit Sennacherib rex
Assyriorum servos suos in Jerusalem (ipse enim cum
universo exercitu obsidebat Lachis) ad Ezechiam regem
Juda, et ad omnem populum qui erat in urbe, dicens :
10 Hæc dicit Sennacherib rex Assyriorum : In quo
habentes fiduciam sedetis obsessi in Jerusalem ? 11 num
Ezechias decipit vos, ut tradat morti in fame et siti,
affirmans quod Dominus Deus vester liberet vos de manu
regis Assyriorum ? 12 Numquid non iste est Ezechias, qui
destruxit excelsa illius, et altaria, et præcepit Juda et
Jerusalem, dicens : Coram altari uno adorabitis, et in ipso
comburetis incensum ? 13 an ignoratis quæ ego fecerim,
et patres mei, cunctis terrarum populis ? numquid
prævaluerunt dii gentium, omniumque terrarum, liberare
regionem suam de manu mea ? 14 Quis est de universis
diis gentium, quas vastaverunt patres mei, qui potuerit
eruere populum suum de manu mea, ut possit etiam Deus

vester eruere vos de hac manu ? 15 non vos ergo decipiat
Ezechias, nec vana persuasione deludat, neque credatis
ei. Si enim nullus potuit deus cunctarum gentium atque
regnorum liberare populum suum de manu mea, et de
manu patrum meorum, consequenter nec Deus vester
poterit eruere vos de manu mea. 16 Sed et alia multa
locuti sunt servi ejus contra Dominum Deum, et contra
Ezechiam servum ejus. 17 Epistolas quoque scripsit plenas
blasphemiæ in Dominum Deum Israël, et locutus est
adversus eum : Sicut dii gentium ceterarum non potuerunt
liberare populum suum de manu mea, sic et Deus
Ezechiæ eruere non poterit populum suum de manu ista.
18 Insuper et clamore magno, lingua judaica, contra
populum qui sedebat in muris Jerusalem, personabat, ut
terreret eos, et caperet civitatem. 19 Locutusque est
contra Deum Jerusalem, sicut adversum deos populorum
terræ, opera manuum hominum. 20 Oraverunt igitur
Ezechias rex, et Isaias filius Amos prophetes, adversum
hanc blasphemiam, ac vociferati sunt usque in cælum.
21 Et misit Dominus angelum, qui percussit omnem virum
robustum, et bellatorem, et principem exercitus regis
Assyriorum : reversusque est cum ignominia in terram
suam. Cumque ingressus esset domum dei sui, filii qui
egressi fuerant de utero ejus interfecerunt eum gladio.
22 Salvavitque Dominus Ezechiam et habitatores
Jerusalem de manu Sennacherib regis Assyriorum, et de
manu omnium, et præstitit eis quietem per circuitum.
23 Multi etiam deferebant hostias et sacrificia Domino in
Jerusalem, et munera Ezechiæ regi Juda : qui exaltatus
est post hæc coram cunctis gentibus.

24 In diebus illis ægrotavit Ezechias usque ad mortem, et
oravit Dominum : exaudivitque eum, et dedit ei signum.
25 Sed non juxta beneficia quæ acceperat, retribuit, quia
elevatum est cor ejus : et facta est contra eum ira, et
contra Judam et Jerusalem. 26 Humiliatusque est postea,
eo quod exaltatum fuisset cor ejus, tam ipse quam
habitatores Jerusalem : et idcirco non venit super eos ira

Domini in diebus Ezechiæ. [27] Fuit autem Ezechias dives, et
inclytus valde, et thesauros sibi plurimos congregavit
argenti, et auri, et lapidis pretiosi, aromatum, et armorum
universi generis, et vasorum magni pretii. [28] Apothecas
quoque frumenti, vini, et olei, et præsepia omnium
jumentorum, caulasque pecorum, [29] et urbes ædificavit
sibi : habebat quippe greges ovium et armentorum
innumerabiles, eo quod dedisset ei Dominus substantiam
multam nimis. [30] Ipse est Ezechias, qui obturavit
superiorem fontem aquarum Gihon, et avertit eas subter
ad occidentem urbis David : in omnibus operibus suis fecit
prospere quæ voluit. [31] Attamen in legatione principum
Babylonis, qui missi fuerant ad eum ut interrogarent de
portento quod acciderat super terram, dereliquit eum
Deus ut tentaretur, et nota fierent omnia quæ erant in
corde ejus. [32] Reliqua autem sermonum Ezechiæ, et
misericordiarum ejus, scripta sunt in visione Isaiæ filii
Amos prophetæ, et in libro regum Juda et Israël.
[33] Dormivitque Ezechias cum patribus suis, et sepelierunt
eum super sepulchra filiorum David : et celebravit ejus
exequias universus Juda, et omnes habitatores
Jerusalem : regnavitque Manasses filius ejus pro eo.

Cap. 33 [1] Duodecim annorum erat Manasses cum
regnare cœpisset, et quinquaginta quinque annis
regnavit in Jerusalem. [2] Fecit autem malum coram
Domino, juxta abominationes gentium quas subvertit
Dominus coram filiis Israël : [3] et conversus instauravit
excelsa quæ demolitus fuerat Ezechias pater ejus :
construxitque aras Baalim, et fecit lucos, et adoravit
omnem militiam cœli, et coluit eam. [4] Ædificavit quoque
altaria in domo Domini, de qua dixerat Dominus : In
Jerusalem erit nomen meum in æternum. [5] Ædificavit
autem ea cuncto exercitui cœli in duobus atriis domus
Domini. [6] Transireque fecit filios suos per ignem in valle
Benennom : observabat somnia, sectabatur auguria,
maleficis artibus inserviebat, habebat secum magos et
incantatores, multaque mala operatus est coram Domino

ut irritaret eum. 7 Sculptile quoque et conflatile signum
posuit in domo Dei, de qua locutus est Deus ad David, et
ad Salomonem filium ejus, dicens : In domo hac, et in
Jerusalem quam elegi de cunctis tribubus Israël, ponam
nomen meum in sempiternum. 8 Et moveri non faciam
pedem Israël de terra quam tradidi patribus eorum : ita
dumtaxat si custodierint facere quæ præcepi eis,
cunctamque legem, et cæremonias atque judicia, per
manum Moysi. 9 Igitur Manasses seduxit Judam, et
habitatores Jerusalem, ut facerent malum super omnes
gentes quas subverterat Dominus a facie filiorum Israël.
10 Locutusque est Dominus ad eum, et ad populum illius,
et attendere noluerunt. 11 Idcirco superinduxit eis
principes exercitus regis Assyriorum : ceperuntque
Manassen, et vinctum catenis atque compedibus duxerunt
in Babylonem.

12 Qui postquam coangustatus est, oravit Dominum Deum
suum : et egit pœnitentiam valde coram Deo patrum
suorum. 13 Deprecatusque est eum, et obsecravit intente :
et exaudivit orationem ejus, reduxitque eum Jerusalem in
regnum suum, et cognovit Manasses quod Dominus ipse
esset Deus. 14 Post hæc ædificavit murum extra civitatem
David ad occidentem Gihon in convalle, ab introitu portæ
piscium per circuitum usque ad Ophel, et exaltavit illum
vehementer : constituitque principes exercitus in cunctis
civitatibus Juda munitis : 15 et abstulit deos alienos, et
simulacrum de domo Domini : aras quoque, quas fecerat
in monte domus Domini et in Jerusalem : et projecit omnia
extra urbem. 16 Porro instauravit altare Domini, et
immolavit super illud victimas, et pacifica, et laudem :
præcepitque Judæ ut serviret Domino Deo Israël.
17 Attamen adhuc populus immolabat in excelsis Domino
Deo suo. 18 Reliqua autem gestorum Manasse, et
obsecratio ejus ad Deum suum, verba quoque videntium
qui loquebantur ad eum in nomine Domini Dei Israël,
continentur in sermonibus regum Israël. 19 Oratio quoque
ejus et exauditio, et cuncta peccata atque contemptus,

loca etiam in quibus ædificavit excelsa, et fecit lucos et
statuas antequam ageret pœnitentiam, scripta sunt in
sermonibus Hozai. 20 Dormivit ergo Manasses cum
patribus suis, et sepelierunt eum in domo sua :
regnavitque pro eo filius ejus Amon.

21 Viginti duorum annorum erat Amon cum regnare
cœpisset, et duobus annis regnavit in Jerusalem.
22 Fecitque malum in conspectu Domini, sicut fecerat
Manasses pater ejus : et cunctis idolis quæ Manasses
fuerat fabricatus, immolavit atque servivit. 23 Et non est
reveritus faciem Domini, sicut reveritus est Manasses
pater ejus, et multo majora deliquit. 24 Cumque
conjurassent adversus eum servi sui, interfecerunt eum in
domo sua. 25 Porro reliqua populi multitudo, cæsis iis qui
Amon percusserant, constituit regem Josiam filium ejus
pro eo.

Cap. 34 1 Octo annorum erat Josias cum regnare
cœpisset, et triginta et uno anno regnavit in Jerusalem.
2 Fecitque quod erat rectum in conspectu Domini, et
ambulavit in viis David patris sui : non declinavit neque
ad dextram, neque ad sinistram. 3 Octavo autem anno
regni sui, cum adhuc esset puer, cœpit quærere Deum
patris sui David : et duodecimo anno postquam regnare
cœperat, mundavit Judam et Jerusalem ab excelsis, et
lucis, simulacrisque et sculptilibus. 4 Destruxeruntque
coram eo aras Baalim, et simulacra quæ superposita
fuerant, demoliti sunt : lucos etiam et sculptilia succidit
atque comminuit, et super tumulos eorum qui eis
immolare consueverant, fragmenta dispersit. 5 Ossa
præterea sacerdotum combussit in altaribus idolorum,
mundavitque Judam et Jerusalem. 6 Sed et in urbibus
Manasse, et Ephraim, et Simeon, usque Nephthali, cuncta
subvertit. 7 Cumque altaria dissipasset, et lucos et
sculptilia contrivisset in frustra, cunctaque delubra
demolitus esset de universa terra Israël, reversus est in
Jerusalem. 8 Igitur anno octavodecimo regni sui, mundata

jam terra et templo Domini, misit Saphan filium Eseliæ, et
Maasiam principem civitatis, et Joha filium Joachaz a
commentariis, ut instaurarent domum Domini Dei sui.
9 Qui venerunt ad Helciam sacerdotem magnum :
acceptamque ab eo pecuniam quæ illata fuerat in
domum Domini, et quam congregaverant Levitæ, et
janitores de Manasse, et Ephraim, et universis reliquiis
Israël, ab omni quoque Juda, et Benjamin, et
habitatoribus Jerusalem, 10 tradiderunt in manibus eorum
qui præerant operariis in domo Domini, ut instaurarent
templum, et infirma quæque sarcirent. 11 At illi dederunt
eam artificibus et cæmentariis, ut emerent lapides de
lapicidinis, et ligna ad commissuras ædificii, et ad
contignationem domorum quas destruxerant reges Juda.
12 Qui fideliter cuncta faciebant. Erant autem præpositi
operantium Jahath et Abdias de filiis Merari, Zacharias et
Mosollam de filiis Caath, qui urgebant opus : omnes
Levitæ scientes organis canere. 13 Super eos vero qui ad
diversos usus onera portabant, erant scribæ, et magistri
de Levitis, janitores.

14 Cumque efferrent pecuniam quæ illata fuerat in
templum Domini, reperit Helcias sacerdos librum legis
Domini per manum Moysi. 15 Et ait ad Saphan scribam :
Librum legis inveni in domo Domini : et tradidit ei. 16 At
ille intulit volumen ad regem, et nuntiavit ei, dicens :
Omnia quæ dedisti in manu servorum tuorum, ecce
complentur. 17 Argentum quod repertum est in domo
Domini, conflaverunt, datumque est præfectis artificum,
et diversa opera fabricantium. 18 Præterea tradidit mihi
Helcias sacerdos hunc librum. Quem cum rege præsente
recitasset, 19 audissetque ille verba legis, scidit
vestimenta sua : 20 et præcepit Helciæ, et Ahicam filio
Saphan, et Abdon filio Micha, Saphan quoque scribæ, et
Asaæ servo regis, dicens : 21 Ite, et orate Dominum pro
me, et pro reliquiis Israël et Juda, super universis
sermonibus libri istius, qui repertus est : magnus enim
furor Domini stillavit super nos, eo quod non custodierint

patres nostri verba Domini ut facerent omnia quæ scripta
sunt in isto volumine. 22 Abiit ergo Helcias, et hi qui simul
a rege missi fuerant, ad Oldam prophetidem, uxorem
Sellum filii Thecuath filii Hasra custodis vestium, quæ
habitabat in Jerusalem in Secunda : et locuti sunt ei verba
quæ supra narravimus. 23 At illa respondit eis : Hæc dicit
Dominus Deus Israël : Dicite viro qui misit vos ad me :
24 Hæc dicit Dominus : Ecce ego inducam mala super
locum istum et super habitatores ejus, cunctaque
maledicta quæ scripta sunt in libro hoc, quem legerunt
coram rege Juda. 25 Quia dereliquerunt me, et
sacrificaverunt diis alienis, ut me ad iracundiam
provocarent in cunctis operibus manuum suarum, idcirco
stillabit furor meus super locum istum, et non extinguetur.
26 Ad regem autem Juda, qui misit vos pro Domino
deprecando, sic loquimini : Hæc dicit Dominus Deus
Israël : Quoniam audisti verba voluminis, 27 atque
emollitum est cor tuum, et humiliatus es in conspectu Dei
super his quæ dicta sunt contra locum hunc et habitatores
Jerusalem, reveritusque faciem meam scidisti vestimenta
tua, et flevisti coram me : ego quoque exaudivi te, dicit
Dominus. 28 Jam enim colligam te ad patres tuos, et
infereris in sepulchrum tuum in pace : nec videbunt oculi
tui omne malum quod ego inducturus sum super locum
istum, et super habitatores ejus. Retulerunt itaque regi
cuncta quæ dixerat.

29 At ille convocatis universis majoribus natu Juda et
Jerusalem, 30 ascendit in domum Domini, unaque omnes
viri Juda et habitatores Jerusalem, sacerdotes et Levitæ,
et cunctus populus a minimo usque ad maximum. Quibus
audientibus in domo Domini, legit rex omnia verba
voluminis : 31 et stans in tribunali suo, percussit fœdus
coram Domino ut ambularet post eum, et custodiret
præcepta, et testimonia, et justificationes ejus in toto
corde suo, et in tota anima sua, faceretque quæ scripta
sunt in volumine illo, quod legerat. 32 Adjuravit quoque
super hoc omnes qui reperti fuerant in Jerusalem et

**Benjamin : et fecerunt habitatores Jerusalem juxta
pactum Domini Dei patrum suorum. 33 Abstulit ergo Josias
cunctas abominationes de universis regionibus filiorum
Israël : et fecit omnes qui residui erant in Israël, servire
Domino Deo suo. Cunctis diebus ejus non recesserunt a
Domino Deo patrum suorum.**

**Cap. 35 1 Fecit autem Josias in Jerusalem Phase
Domino, quod immolatum est quartadecima die mensis
primi : 2 et constituit sacerdotes in officiis suis,
hortatusque est eos ut ministrarent in domo Domini :
3 Levitis quoque, ad quorum eruditionem omnis Israël
sanctificabatur Domino, locutus est : Ponite arcam in
sanctuario templi, quod ædificavit Salomon filius David
rex Israël, nequaquam enim eam ultra portabitis : nunc
autem ministrate Domino Deo vestro, et populo ejus
Israël. 4 Et præparate vos per domos et cognationes
vestras in divisionibus singulorum, sicut præcepit David
rex Israël, et descripsit Salomon filius ejus. 5 Et ministrate
in sanctuario per familias turmasque Leviticas, 6 et
sanctificati immolate Phase : fratres etiam vestros, ut
possint juxta verba quæ locutus est Dominus in manu
Moysi facere, præparate. 7 Dedit præterea Josias omni
populo qui ibi fuerat inventus in solemnitate Phase, agnos
et hædos de gregibus et reliqui pecoris triginta millia,
boum quoque tria millia : hæc de regis universa
substantia. 8 Duces quoque ejus sponte quod voverant,
obtulerunt, tam populo quam sacerdotibus et Levitis.
Porro Helcias, et Zacharias, et Jahiel principes domus
Domini dederunt sacerdotibus ad faciendum Phase
pecora commixtim duo millia sexcenta, et boves
trecentos. 9 Chonenias autem, et Semeias, etiam
Nathanaël fratres ejus, necnon Hasabias, et Jehiel, et
Jozabad principes Levitarum, dederunt ceteris Levitis ad
celebrandum Phase quinque millia pecorum, et boves
quingentos. 10 Præparatumque est ministerium, et
steterunt sacerdotes in officio suo : Levitæ quoque in
turmis, juxta regis imperium. 11 Et immolatum est Phase :**

asperseruntque sacerdotes manu sua sanguinem, et
Levitæ detraxerunt pelles holocaustorum : 12 et
separaverunt ea ut darent per domos et familias
singulorum, et offerrentur Domino, sicut scriptum est in
libro Moysi : de bobus quoque fecerunt similiter. 13 Et
assaverunt Phase super ignem, juxta quod in lege
scriptum est : pacificas vero hostias coxerunt in lebetibus,
et cacabis, et ollis, et festinato distribuerunt universæ
plebi : 14 sibi autem et sacerdotibus postea paraverunt,
nam in oblatione holocaustorum et adipum usque ad
noctem sacerdotes fuerunt occupati, unde Levitæ sibi et
sacerdotibus filiis Aaron paraverunt novissimis. 15 Porro
cantores filii Asaph stabant in ordine suo, juxta
præceptum David, et Asaph, et Heman, et Idithun
prophetarum regis : janitores vero per portas singulas
observabant, ita ut nec puncto quidem discederent a
ministerio : quam ob rem et fratres eorum Levitæ
paraverunt eis cibos. 16 Omnis igitur cultura Domini rite
completa est in die illa, ut facerent Phase, et offerrent
holocausta super altare Domini, juxta præceptum regis
Josiæ. 17 Feceruntque filii Israël, qui reperti fuerant ibi,
Phase in tempore illo, et solemnitatem azymorum septem
diebus. 18 Non fuit Phase simile huic in Israël a diebus
Samuelis prophetæ : sed nec quisquam de cunctis regibus
Israël fecit Phase sicut Josias, sacerdotibus, et Levitis, et
omni Judæ et Israël qui repertus fuerat, et habitantibus in
Jerusalem. 19 Octavodecimo anno regni Josiæ hoc Phase
celebratum est.

20 Postquam instauraverat Josias templum, ascendit
Nechao rex Ægypti ad pugnandum in Charcamis juxta
Euphraten : et processit in occursum ejus Josias. 21 At ille,
missis ad eum nuntiis, ait : Quid mihi et tibi est, rex Juda ?
non adversum te hodie venio, sed contra aliam pugno
domum, ad quam me Deus festinato ire præcepit : desine
adversum Deum facere, qui mecum est, ne interficiat te.
22 Noluit Josias reverti, sed præparavit contra eum
bellum, nec acquievit sermonibus Nechao ex ore Dei :

verum perrexit ut dimicaret in campo Mageddo. 23 Ibique
vulneratus a sagittariis, dixit pueris suis : Educite me de
prœlio, quia oppido vulneratus sum. 24 Qui transtulerunt
eum de curru in alterum currum, qui sequebatur eum
more regio, et asportaverunt eum in Jerusalem :
mortuusque est, et sepultus in mausoleo patrum suorum,
et universus Juda et Jerusalem luxerunt eum. 25 Jeremias
maxime : cujus omnes cantores atque cantatrices, usque
in præsentem diem, lamentationes super Josiam
replicant, et quasi lex obtinuit in Israël : Ecce scriptum
fertur in lamentationibus. 26 Reliqua autem sermonum
Josiæ, et misericordiarum ejus, quæ lege præcepta sunt
Domini, 27 opera quoque illius prima et novissima, scripta
sunt in libro regum Juda et Israël.

Cap. 36 1 Tulit ergo populus terræ Joachaz filium
Josiæ, et constituit regem pro patre suo in Jerusalem.
2 Viginti trium annorum erat Joachaz cum regnare
cœpisset, et tribus mensibus regnavit in Jerusalem.
3 Amovit autem eum rex Ægypti cum venisset in
Jerusalem, et condemnavit terram centum talentis
argenti, et talento auri. 4 Constituitque pro eo regem
Eliakim fratrem ejus super Judam et Jerusalem, et vertit
nomen ejus Joakim : ipsum vero Joachaz tulit secum, et
abduxit in Ægyptum.

5 Viginti quinque annorum erat Joakim cum regnare
cœpisset, et undecim annis regnavit in Jerusalem :
fecitque malum coram Domino Deo suo. 6 Contra hunc
ascendit Nabuchodonosor rex Chaldæorum, et vinctum
catenis duxit in Babylonem. 7 Ad quam et vasa Domini
transtulit, et posuit ea in templo suo. 8 Reliqua autem
verborum Joakim, et abominationum ejus quas operatus
est, et quæ inventa sunt in eo, continentur in libro regum
Juda et Israël. Regnavit autem Joachin filius ejus pro eo.

9 Octo annorum erat Joachin cum regnare cœpisset, et
tribus mensibus ac decem diebus regnavit in Jerusalem :

fecitque malum in conspectu Domini. 10 Cumque anni
circulus volveretur, misit Nabuchodonosor rex, qui
adduxerunt eum in Babylonem, asportatis simul
pretiosissimis vasis domus Domini. Regem vero constituit
Sedeciam patruum ejus super Judam et Jerusalem.

11 Viginti et unius anni erat Sedecias cum regnare
cœpisset, et undecim annis regnavit in Jerusalem :
12 fecitque malum in oculis Domini Dei sui, nec erubuit
faciem Jeremiæ prophetæ, loquentis ad se ex ore Domini.
13 A rege quoque Nabuchodonosor recessit, qui
adjuraverat eum per Deum : et induravit cervicem suam
et cor ut non reverteretur ad Dominum Deum Israël.
14 Sed et universi principes sacerdotum et populus
prævaricati sunt inique juxta universas abominationes
gentium, et polluerunt domum Domini quam
sanctificaverat sibi in Jerusalem. 15 Mittebat autem
Dominus Deus patrum suorum ad illos per manum
nuntiorum suorum de nocte consurgens, et quotidie
commonens : eo quod parceret populo et habitaculo suo.
16 At illi subsannabant nuntios Dei, et parvipendebant
sermones ejus, illudebantque prophetis, donec
ascenderet furor Domini in populum ejus, et esset nulla
curatio. 17 Adduxit enim super eos regem Chaldæorum, et
interfecit juvenes eorum gladio in domo sanctuarii sui :
non est misertus adolescentis, et virginis, et senis, nec
decrepiti quidem, sed omnes tradidit in manibus ejus.
18 Universaque vasa domus Domini, tam majora quam
minora, et thesauros templi, et regis, et principum,
transtulit in Babylonem. 19 Incenderunt hostes domum
Dei, destruxeruntque murum Jerusalem : universas turres
combusserunt, et quidquid pretiosum fuerat, demoliti
sunt. 20 Si quis evaserat gladium, ductus in Babylonem
servivit regi et filiis ejus, donec imperaret rex Persarum,
21 et compleretur sermo Domini ex ore Jeremiæ, et
celebraret terra sabbata sua : cunctis enim diebus
desolationis egit sabbatum usque dum complerentur
septuaginta anni.

22 Anno autem primo Cyri regis Persarum, ad explendum
sermonem Domini quem locutus fuerat per os Jeremiæ,
suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum : qui jussit
prædicari in universo regno suo, etiam per scripturam,
dicens : 23 Hæc dicit Cyrus rex Persarum : Omnia regna
terræ dedit mihi Dominus Deus cæli, et ipse præcepit
mihi ut ædificarem ei domum in Jerusalem, quæ est in
Judæa : quis ex vobis est in omni populo ejus ? sit
Dominus Deis suus cum eo, et ascendat.